

ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ φύλλον λεπτὰ 10

20 Μαρτίου 1916

Ἄριθ. 22

Ἡ ΜΙΣ ΛΕΥΚΗ ΤΟΜΛΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ

Σὰς προσφέρομεν τὴν εἰκόνα τῆς χαριτωμένης ἀγγλίδος ἠθοποιῶν μίς Τόμλιν καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ χεριοῦ τῆς εἰς τὸ ὅποιον φέρει ἓνα περιεργότατον δαχτυλίδι, σχήματος συντηρημένου „μαρζι“ μὲ ρωλὸν σὲ μέσον, δὸν λέει θαυμάσια χαρωμένο ἐκ πολυτίμου λίθου καὶ γόβου μπρυλλάτια. Ἡ μίς Τόμλιν εἶνε πρωταγωνίστρια εἰς τὴν ἐπιτυχεστέρην ἐπιθεώρησιν, ποῦ παίζεται τῶρα σὲ Λονδίνον
«Ἄζαλουθεῖτε τὸ πλῆθος!»

Η „ΚΥΡΙΑΚΗ“

Εκδομένη υπό των Έκδοτικών Καταστημάτων της «Ακροπόλεως».

Ίδιο κτήτης: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΙ
Έτησιζ διά τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμὰ 6.
» » Ἐξωτερικὸν Φράγκ. 10.

ΕΤΟΣ Α΄.

20 Μαρτίου 1916

Ἄρ.θ. 22

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Εἶνε ἔτοιμος.

Ὁ Β΄ τόμος τῆς «Κυριακῆς» εἶνε ἔτοιμος καὶ πωλεῖται πρὸς 90 λεπτά ἕκαστος ὅπως καὶ ὁ πρῶτος, δευτέρος καὶ μὴ καλλιτεχνικώτατος ἐξώφυλλον εἰς πρώτης τάξεως χαρτί καὶ δύο χρώματα. Οἱ δύο πρῶτοι τόμοι τῆς «Κυριακῆς» θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον στολίδι γιὰ τὸ γραφεῖόν σας. Μὲ εἰκόνας καλλιτεχνικάς, καλοτακωμένας, ἴλην ποῦ πρῶτην φοράν προσφέρεται στὴν Ἑλλάδα, μετρουῦν χωρὶς ὑπερβολῆν νὰ παραβληθῶν μὲ τὰ καλλίτερα εὐρωπαϊκά περιοδικά.

Αἱ ἐπιταγαί.

Συγχρότατα συμβαίνει πολλοὶ ἀναγνώσταί νὰ μᾶς στέλλουν ἐπιταγὰς διὰ συνδρομὰς ἢ καταχωρίσεως τὰς ὁποίας μᾶς παρῆγγελλον εἰς ἐπιστολὴν ποῦ μᾶς ἐστειλαν πρὸ ἡμερῶν ἢ θὰ μᾶς στείλουν ἀργότερα. Τουντοτρόπως, καμμὴ φορά, ἀν λ.χ. γὰρ ἡ ἐπιστολὴ δυσκολευόμεθα νὰ ἀνεύρωμεν ἀμέσως διὰ τίνα σκοπὸν μᾶς στέλλονται τὰ χρήματα καὶ ἐπέχονται ἀναπόδεκτοι καθυστερήσεις, τὰς ὁποίας παρακολουθοῦν παύσιμα. Παρακαλοῦμεν τοὺς κ.κ. ἀναγνώστας μᾶς μὴ μὲ χρήματα ποῦ μᾶς ἐμβάλλουν νὰ μᾶς γράσωσιν συγχρότως καὶ περὶ τίνας προέχεται.

Ἡ Κε. Ἐβελ Μίχα

Ἡ σέλιγγος τοῦ ἀνεργάτου μᾶς καὶ συγγραφέως τοῦ ὄραϊον μυθιστορήματος ποῦ δημοσιεύομεν «Ἄρτιον, Ζωή», διακεκριμένη καλλιτέχνης μᾶς τοῦ πύου Κε. Ἐβελ Μίχα, διπλωματοῦχος τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονάχου καὶ μαθήτρια τοῦ μεγάλου Ἐγγλ. Τοῖλχερ θὰ δώσῃ περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς εἰς τὸ Δημοτικὸν Θεάτρον «ρεσιτάλ» πᾶνον μὲ ἔργα παλαιῶν Γερμανῶν ἀδακάλων καὶ συγχρότων Ρώσων καὶ Γάλλων ἀνεθιγῶν. Ἡ εἰδησις θ' ἀκούσθῃ μ' ἐνδιαφέρον καὶ χαρὰν ἀπὸ τοὺς ἑσαστάς τῆς ἀληθοῦς μουσικῆς ἀφ' ἐνὸς διότι θ' ἀκούσωσιν μὴ διακεκριμένη καλλιτέχνη καὶ ἀφ' ἑτέρον ἐπειδὴ μᾶς διδεται μὴ εὐκαίρια, μέσα στὴν καλλιτεχνικὴ ἐργασίαν ποῦ ἐξισοκόμει, νὰ ἐπιχορηγησώμεν μὲ τὴν ἀληθινὴν τέχνην.

Ἡ Δυὶς Ἀνδρομάχη Εἰρήν

Ἡ συγγραφεὶς τοῦ θαννασίου διηγήματος, ποῦ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ Χριστουγεννιάτικον φύλλον «Χρωτὸς Γενναῖος» Δυὶς Ἀνδρομάχη Εἰρηγόρου μᾶς ἐστειλε καὶ δεύτερον διήγημα διὰ τὴν «Κυριακὴν» τὸ «Χαίρε Νέμφην» γραμμένον μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν, ποῦ χαρακτηρίζουσι τὴν γενναίαν συγγραφεῖαν. Θὰ τὸ ἀπολαύσῃτε εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἡ μνηστὴ τοῦ θανάτου

Τὸ ὄραϊον καὶ ρομαντικὸν μυθιστορημῶν μᾶς «Ἄρτιον, Ζωή...» τὸ ὁποῖον εἶχε ἐξετελέλει τὸν ἀναγνώστη μᾶς μὲ τὴν δύναμιν τῶν ἐνδιαφερότων, τὴν ἀπαράμειλλον ψυχολογίαν τῶν προσώπων καὶ τὴν ἀνταρπαστικὴν ρομαντικὴν τῆς ἐπιθέσεως, τελειώνει μὲ ὀλίγα φύλλα.

Πόσαι ψηφοφορίαι λήγουσιν

Εἰς τὸ Πασχαλιῶν φύλλον δηλ. τὸ 25ον λήγουσιν αἱ ψηφοφορίαι δέκα νομῶν, τῶν ἑξῆς: Ἀττικῆς, Ἀχαϊκῆς καὶ Ἠλαϊκῆς, Ἀργολοκορινθίας, Φθιωτικῆς καὶ Φωκίας, Τρικυαίων, Ἀρκαδικῆς, Ἀρκαδικῆς, Μεσσηνιακῆς, Κερκυραίων, τοῦ Στόλου. Θὰ ἐκλεγῶσιν τρεῖς ἀντιπροσώποι, ὅπως ἕκαστος ἀνεύρωμεν προηγουμένως καὶ δύο ἀναπληρωματικοὶ εἰς ἕκαστον νομὸν. Τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ 25ου φύλλον θὰ ἰσχύη δι' εἰκοσιψήφους μόνον ὅμως διὰ τοὺς ἀνωτέρω δέκα νομοὺς. Θὰ γένη τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ φύλλον, ὥστε νὰ διακρίνεται τῶν ἄλλων. Εἶνε ἡ τελευταία εὐκαίρια ποῦ ἔχουν οἱ ἐποψήσοι τῶν ἀνωτέρω νομῶν.

Τὸ Πασχαλιῶν φύλλον μᾶς

Τὸ Πασχαλιῶν φύλλον μᾶς, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγγαλόμεθα ἡδῆ, θὰ εἶνε πανηγυρικώτατον. Θὰ περιέχῃ 24 σελίδας, τρία χρώματα καὶ ἕλην ποῦ θὰ ἐκλέξωμεν μὲ πᾶσαν δυνατὴν ἀστυρότητα. Καίτοι θὰ εἶνε κατὰ τὴν ἐξαιρετικὴν, καίτοι θὰ μᾶς στοιχίσῃ τριπλάσια ἢ τὰ συνήθη, θὰ πωλεῖται μόνον πρὸς 40 λεπτά ὅπως καὶ τὰ ἄλλα.

Ζητοῦμεν τὴν συνεργασίαν σας

Στείλατέ μᾶς ὅτι πασχαλιῶν ἔχετε ἀπὸ τώρα. Σημειώσατε, ὅτι τὸ πασχαλιῶν μᾶς φύλλον, τὸ ὁποῖον θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς τοὺς ἀπὸ τὸν διπλάσιον ἀριθμὸν φύλλων, θὰ διαβασθῇ

ἀπὸ ὅλους γενικῶς. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανεὶς ποῦ δὲν θὰ τὸ ἀγοράσῃ. Εἰς τὸ καλλίτερον λογογράφημα θὰ δώσωμεν καὶ βραβεῖον 10 δραχμῶν εἰς μετρητὰ καὶ θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ βραβενθέντος δωρεάν. Ὅσοι λοιπὸν θέλετε νὰ συμμετάσχῃτε εἰς τὸν πασχαλιῶν διαγωνισμὸν, δηλώσατέ το καὶ στείλατε καὶ τὴν φωτογραφίαν σας συγχρότως.

Τὸ ἄρθρον τῆς Κε. Τσῶρ

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὑπάρχει πάντα κατὰ τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἀδικρίσιαν. Τὸ βιβλίον ποῦ εἶχε μέσα ἀδικρίσιες, πωλεῖται καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο καὶ ὁ ἀδικρίσιος ἀνθρώπος, ἀδιόφορος πόνος ἐπικίνδυνος ἢ κατακριτέος εἶνε, εἰς ἕνα κατὰ τὸν πρῶτον ἀκροατήριον. Ἡ λαὶδη Ράντολφ Τσῶρτσεϊλ συνιθεῖ τὸ θέμα τοῦτο, εἰς τὸ ἄρθρον, ποῦ δημοσιεύομεν μὲ τὴν συνηθισμένην τῆς εὐχέρειαν καὶ διαύρειαν, ποῦ καθιστᾷ τὴν πέντα τῆς μαρτυρικῆς.

Τὴν προτιμώμεν.

Ἐκείνο τὸ ὅποιον περισσότερο προτιμώμεν εἰς τὴν πασχαλιῶν φύλλον εἶνε κατὰ τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν ἀδικρίσιαν τῆς πρῶτης σας. Πῶσαι εἰς τοὺς ἄλλους ἀναγνώστας πῶς περνᾷτε τὸ Πάσχα τὴν παρῆσαν σας, στὸ χωριὸν σας. Πουθενά ἄλλο ἴσως δὲν ὑπάρχουν περισσότερα παραδόσεις, θρύλοι, γραφικώτεροι ἔορτα ὅσον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πρέπει νὰ συντελέσετε λοιπὸν καὶ σῆς, ποῦ ἀναπτύσσῃ τὸν «Κυριακὴν» τὸ φύλλον αὐτὸ νὰ εἶνε ὅσον τὸ δυνατὸν πατριωτικώτερον.

Μὴ ξεχνᾶτε τὸ ὄνομά σας.

Πολλοὶ μᾶς κάμουν παραγγελίας καὶ υπογράφουν μὲ τὸ ψευδώνυμά των. Ὑπάρχουν μάλιστα καὶ ἐπιστολαί, ἀπὸ τὰς ὁποίας λείπει ὄχι μόνον τὸ πραγματικὸν ὄνομα ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος τῆς προελεύσεως. Φαντασθῆτε μίαν τέτοιαν ἐπιστολὴν ποῦ μᾶς στέλλει μίαν παραγγελίαν μὲ τὴν παρακλήσιν νὰ ἐκτελεσθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα. Τί μπορούμε νὰ κάμωμεν; Μὴ ξεχνᾶτε λοιπὸν τὸ ὄνομά σας. Γράψατέ το ἐν μίαν ἀκρῇ, ἀλλὰ γράψατέ το πάντοτε εἰς κάθε ἐπιστολὴν, ποῦ μᾶς στέλλετε.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΡΩΤΟΝ ἢ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΡΟΣΘΕΤΕΤΕ Εἰς τὰς ὑποφθιούσας ΣΑΣ 100 ΨΗΦΟΥΣ

ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΠΡΩΤΟΝ ἢ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΡΟΣΘΕΤΕΤΕ Εἰς τὰς ὑποφθιούσας ΣΑΣ 100 ΨΗΦΟΥΣ

ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΠΡΩΤΟΝ ἢ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΡΟΣΘΕΤΕΤΕ Εἰς τὰς ὑποφθιούσας ΣΑΣ 100 ΨΗΦΟΥΣ

ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΟΜΟΝ ΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΠΡΩΤΟΝ ἢ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΡΟΣΘΕΤΕΤΕ Εἰς τὰς ὑποφθιούσας ΣΑΣ 100 ΨΗΦΟΥΣ

Η ΑΔΙΚΡΙΣΙΑ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΛΑΙΔΥ ΡΑΝΝΤΟΛΦ ΤΣΩΡΤΣΕΙΛ

Κατὰ τὰς πρῶτας Βεντωριανὰς ἡμέρας ἡ λέξις «ἀδικρίσιαν» εἶχε πολλὴν ὑπερτίμησιν ἐκείνης ποῦ τῆς εἶδε μὲν σήμερον συνήθως. Π. γ. μὴ κομῆν κομῆς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θὰ θεωροῦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν, εἰάν ἐκρίνετο, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῆς εἶνε «ἀδικρίσιος». Σήμερον ὅμως εἰάν ἀπονεμηθῇ ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τὸ πρῶτον δὲν ἐνέχει καὶ τὴν ἐπισημάνειαν.

Ἡ ἀδικρίσιαν δὲν εἶνε ἐγκλημα, δὲν εἶνε ἴσως οὔτε μεγάλο ἑλάττωμα καὶ ἐν τοῦτοις κομμὰ φορὰ εἶνε ἀποτελέσματα κακὰ καὶ διὰ τὸν διαπράττοντα αὐτὴν καὶ διὰ τὸ ὄνομά του.

Ἦσα σχέδια δὲν ἔχουν ἀνταρτίαν, ποῦ σὰ σπῆται δὲν διελύθησαν εἰς αἰτίας μὴς ἀδικρίσιαν. Πόσαι διπλωματικὰ σχέδια δὲν διεκόπησαν ἐνεκα τῆς ἀπερισκέπτου πολυλογίας νεαρῶν διπλωματικῶν ἀπολοθῶν—πόσαι συνοικεῖα δὲν ἐμπεδύθησαν, μὴ μὴ ἀκόμα, πρὶν ἀνήθῃσιν χάρις εἰς τὴν ἀδικρίσιαν μαρτυρῶν ποῦ ἄλλο δὲν ἔκαμαν εἰμὴ νὰ σπύσωσιν νὰ ἐκτρέψουν τὰ συγχετήρια των; Ποσάκις ἐν καιρῷ πολέμου ὁ τύπος πάλιν εἶ ἀδικρίσιος δημοσιῶν εἰδήσεις, ποῦ θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ παρατίθηται, εἶνε ἐκτελέσθη τοὺς ἔθροους τῆς πατρίδος του;

Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι διαρκούντος τοῦ πολέμου τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ ἄγγλι καὶ ἀντιμεριδίας ἐφρόντιον ἐπιμελεστάτα νὰ καθιστοῦν τελειῶς ἐνημέρους τοὺς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῶν κινήσεων τῶν στρατευμάτων μᾶς. Ὁ Ρωσσο—Ἰαπωνικὸς πόλεμος μᾶς ἐμάθη τὴν ἀδικρίσιαν καὶ τὸ σιωπῆς καὶ τὸ παραδείγμα αὐτὸ μᾶς ἔφερε τὴν λογαριαστικὴν, κατὰ τῆς ὁποίας τὸσον ἐπιτίθηται καὶ ἦτις ὅμως μὲ ὅλας τὰς ἐλλείψεις τῆς εἶνε ἀπαιροίσιμος.

Ἦν ἀποναλάσθητε ἀσφαρῆτως παρατηρήσεις καὶ χαρακτηρισμοὺς εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐτιμῶν ἀντικείμενον αὐτῶν εἶνε κατὰ κοινὸν, ποῦ γίνονται συχνά, ἐκείνοι ὅμως οἱ ὅποιοι εὐρίσκουν ἀπώλειαν εἰς τοσούτην ἀπασχόλησιν εἰς σπρώχον τὴν ἀδικρίσιαν μέχρι τοῦ βαθμοῦ τῆς ἢ λιθιότητος, εἰτε προσπαθοῦν νὰ κερῶσιν ὅσον μὴ κερῶσιν τὴν ἴσυν ὑπὸ τὸ πρῶτον σχηματικὸν ἐνδοκρίνοντος καὶ καθήκοντος.

Ἐν γένει, αἱ ἀδικρίσιαι ἐνὸς καλα τοῦ εἶνε αἱ χειρότεροι, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν τὸν ὑποτιμῶσθε, ἐνθὲ ἔχετε νὰ φυλαχθῆτε ἀπὸ τοὺς ἴσους τῆς κοινωνίας. ἐπειδὴ μάλιστα γνωσθῶσιν τί ἀνθρώποι εἶνε καθέννας λαμβάνει τὰ μέτρα του.

Ὑπάρχουν ὅμως διαφορὰ εἰς τὴν ἀδικρίσιαν. ἔχουμεν π. χ. τὴν ἐκ προθέσεως διπλωματικὴν ἀδικρίσιαν, ἢ ὁποία εἶνε πολὺ χρησιμὸς δηλ. ὅσον περισσότερο φαίνεται ὡς ἀδικρίσιαν τὸσον καὶ καλλίτερον ἐκτελεσθῆν τὸν σκοπὸν τῆς. Τὸ νὰ προσφέρῃς κατὰ τὴν ἐπιτηδὴς μὲ τὸ ἀφελῆτερον, εὐκρινέστερον (φαινομενικῶς) ἢ φος εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος ποῦ ὑπάρχει νὰ κρῶσῃ κανεὶς κατὰ τὸ ἄλλο καὶ ἐνεργεῖ ὅπως καὶ τὸ κομπλιμέντο ποῦ προσφέρομεν ὄχι μὲ χαμῆστο καὶ πολλὰς τωσμούς, ἀλλὰ μὲ ἀφέλειαν καὶ ἀπόλησιν καὶ τὸ ὅποιον, ἐνεκα τούτου, καταπίνεται εὐκολώτερον.

Εἰς τὴν πολιτικὴν θὰ ἐνόμει κανεὶς ὅτι ἡ ἀδικρίσιαν εἶνε ἐπισημάνουσα καὶ ὅμως ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ καίτοι εἶχον αὐτὴν τοὺς ἐμπιστεύονται.

Κάποιος φίλος μου εἶχετε σπουδαίαν θεσιν ἐπειδὴ ἄργισ νὰ ὁμιλῇ προῶτως περὶ αὐτῆς, ἐνθυμούμαι: δὲ ἐγὼ ἢ ἴδια ὅτι κάποτε γὰρ νὰ πῶ κατὰ καλὸν, κατὰ ποῦ ἐνόμει, ὅτι ἢ ἀποκρίναν εὐχαρίστως ὁ λόγον ἐλαίψῃ ν' ἀνατρέψω ἕνα σπουδαῖον το πολιτικὸν συνδυασμὸν ἀκριβῶς ὅπως ἕνα χαλκὸν ἀναποδογρῆσαι ἕνα ἄμαζι.

Αἱ ἀδικρίσιαι τῆς νεότητος εἶνε συχνὰ εὐγενεὺς προθέσεως, αἱ δὲ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἶνε συχνάκις μαρτυρικαί γιατί, τέλος πάντων, δὲν εἶνε πλησιέστεροι πρὸς τὴν ἀλήθειαν περισσότερο πᾶν τὸς ἄλλου στὴ ζωῆ;

Πρὸ τινων εἶτον ἕνας γεραιὸς διπλωμάτης, ὁ ὅποιος ἐνενοῦσε νὰ μ' ἐνοχλήσῃ με συγγοτάτας ἐπισκέψεις, ἦρθε σπῆτι μου νὰ μὲ ἐπισκεσθῇ. Ἠσυχολογῶν εἰς τὸν πρόβλημα κάποιος ἐπιστολῆς καὶ τὸν παρεκάλεισθαι νὰ μὲ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν τελεῶσω. Ἐνθὲ δὲ ἐξυπακούσθη τὸ γράμμα ὁ διπλωμάτης διεκτέλεσεν αὐτὸν συνομίλῶν μ' ἕνα τὸν τέκνον μου, ποῦ ἦτο τότε πέντε ἢ ἕξι ἐτῶν. Σὲ μὴ στιγμῇ ἢ κοῦσα μὲ φρίκην τὸν ἔβλεπον διαλογῶν.

— Βεβαίως, καὶ τί λέγει ἡ μαμὰ τότε γὰρ μένα;

— Ἡ μαμὰ λέγει, ὅτι ὅπως ὅλοι οἱ κοραϊκοὶ εἶνε, ποτὲ δὲν μπερῶτε νὰ καταλάβετε τὴν ὄρα, ποῦ πρέπει νὰ περνοτε τὸ καπέλο σας καὶ νὰ φεύγετε.

Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὸ στοματικὸν τοῦ τέκνον μου, ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὅποιον ἐγὼ γέγραμην, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ ἐπιτύχω.

Ὁ εἶνος διπλωμάτης δὲν ἐναντιώθησιν σπῆτι μου.

Νὰ ἐνομοσθῇ κανεὶς διακριτικὸς δὲν εἶνε πάντοτε κομπλιμέντο—εἰς τὸν δημόσιον βίον εἶνε περισσότερο ἢ ἀναγκαῖον, ἀλλ' ἐν τῇ ἰδιωτικῇ ζωῇ ὀλίγη ἀδικρίσιαν εἶνε χρησίμους καὶ ἀφελῆτος κάποτε, διότι δὲν δεύονται εἰ μὴ τὴν ἐλλείψιν μερικῶν ἰδιοτήτων ἐπιτηδῶν—δεύονται δηλ. ἀπόλησιν, ἀφελῆτον καὶ εὐκρινέσιαν ἴσως εἶνε ἀδικρίσιον νὰ ἐκτρέψῃτε πάντοτε τὴν γνώμη σας ἐλευθέρως μὲ τὸν εὐκρινέστερον τρόπον. ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους ὁ ἀδικρίσιος εἶνε ἀφελῆτος καὶ πάντως προτιμώτερος ἀπὸ τὸν ἐκρῶν, μετρημένον, ὑπολογίζοντα καὶ ὑποκρινόμενον συχνάκις διακριτικὸν ἄνθρωπον.

Ἐν συνόλῳ, ἡ ἀδικρίσιαν δὲν εἶνε πάντοτε ἀναγκαῖος πρὶν κερῶσθῃ ἢ ἀνοητικῆς. Π. γ. νὰ λέγῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν, τὸ ὅποιον πάντοτε βέβαιον εἶνε ἀρετῆ, εἶνε καμμὰ φορὰ ἀδικρίσιαν.

Πόσον ἀδικρίσιος ἦσαν ἡ Ἰουλιέττα νὰ θυγὸν τὸν μπαλκόν; Ἐάν ἐπιμαρτυροῦσε νὰ σκεφθῇ ὁ Ρωμαῖος θὰ τὴν ἐπερίμεναν εἰς μᾶτην καὶ ἐστὶ ἴσως θὰ χάνομεν ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἐρωτικὰ ποιήματα, ποῦ ἐγράφθησαν ποτὲ στὸν κόσμον.

Τὸ συμπέρασμα μου εἶνε, ὅτι αἱ εὐεργετικαὶ ἰδιότητες εἶνε γενικῶς πλέον ἀπὸ ἀρῶματα ἀπὸ τὰς ἀδικρίσιαν. Ἡ ἀδικρίσιαν εἰς τὴν καλλίτερον τῆς μορφήν, εἶνε εὐεργετικὴ καὶ μπορεῖ νὰ ἔχῃ εὐγενῆ ἐπιτηδῆς. Ἡ διακριτικότης, εἰς

τὴν καλλίτερον τῶν μορῶν, εἶνε ἀπλῶς φρονιμάδα. Τώρα εἰάν ἡ εὐγένεια τοῦ πρῶτου ἦδῃ νὰ συνδυασθῇ ἀρμονικῶς μὲ τὴν φρονιμάδα τοῦ τελευταίου θὰ εἶχαμε δὲ βεβαίως ἕνα τέλειον σκεδὸν τύπον ἀνθρώπου.

ΜΙΑ ΓΝΩΣΜΗ

Ἀφιερωμένον στὴν «Κυριακὴν»

Ρόδα, γαριφαλλία, γιοῦλια καὶ κρίνοι, μενεξεδένι' ἀρώματα ἀπὸ ἄνθη διασπῶν κατὰ δισὰ μᾶς καὶ ἕνα σκορπῶν παντοῦ τὴν ἀντροδιά ἄσθονη μὲσ' τὰ κομμάτια φύλλων καὶ δύνουν ζωὴν ὅποιον τὰ ἀνακαθεῖ, διασπῶν, πάντα διαλεχτὰ, ἀδιόφορος ὅσον εἶνε καὶ ἕνα θέλησος νὰ μᾶς κάμῃς ν' ἀναπνεύσωμεν τὸν καθαρὸν μισοδόλο ἀέρα, θέλησος νὰ βροῦμε στὴς σελίδες σου μὴ ἀληθινὴν μαρτυρικὴν ἀπόλησιν καὶ ἀναγνῆ, καὶ ὄχι οὐκ ἄλλα περιοδικὰ ποῦ χύνουν ἀπὸ κάθε κερδιὰ δηλητήριον μὲ τὰ σκελὰ μὴ θνατοροῦσά τα. θέλησος νὰ μᾶς ἐπισημάνῃς πνευματικῶς μὲ ὅτι καλὸν εἶνε ὄραϊον, ὅτι βγῆτες ἰδιῶν μᾶς καὶ ἕνον καὶ τὸ ἐπιτηδῆς, ὁ ἀναγνῆ «Κυριακῆς». Αὐθάδως, τὸς ὄρεσθῶν εὐκαίριον, γὰρ ἀναγνῆ ἄλλα περιοδικὰ, ἐλευθέρως καὶ τὸν αὐτὸν μου καὶ ὅσον τὰ πέρουν καὶ μὴ λήθη πολλὰς φράσεις σκεπτόμενα πῶς δὲν ἴσως καὶ στὴ γλυκερὰ μᾶς Πατρίδα, στὴ γαλιανὴ μᾶς Ἑλλάδα ἕνα γερὸν περιοδικὸν ποῦ νὰ δῆν τροφήν πνευματικὴν ἐγὼ στὴς Ἑλληνοπαίδας.

Ἄφ' ὅτου ἀπὸ διωδῶν ὄραϊον πῶς γρηγορῶ θὰ γθῆσθε σὺ τὸν κολοσσῶνα τῆς ὄρας καὶ πῶς θὰ καταστῆς ὁ ἕνα ἀληθινὸν διακρίνον σπῆτι στὸν ἴσον μᾶς ἀν πάντα σκορπῶν στὰ φύλλα σου τέτοιον ἀμωσθῶν λουλούδια.

Μὲ ὀλόγημα ΑΡΤΕΜΙΣ Γ. ΑΙΟΥΜΑ

ΕΠΤΑΠΕΔΑ

Ὁ κατηγορούμενος πρὸς τινὰς κυρῆς αἱ ὅποιοι μᾶτην ἐξήττησαν νὰ εὐρουν θέσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον. — Μοῦ ἐπιτρέψατε, κυρία: νὰ σῶς δώσω τὴν βέβαιον μου! . . .

Ὁ οἰκοδεσπότης (πρὸς τὴν νεάν ὑπηρέτριαν). — Πρέπει νὰ ἔχῃς τὸ νοῦ σου ἀπὸ τὸν γυῖόν μου, κυνηγῆ τὰ κορίτσια. Ὑπερέτριαν. — Περὶ ἑστέ καὶ αὐτὸς μου ἔλεγε σήμερον τὸ ἴδιο γὰρ σῶς. . .

— Μὴ φορὰ ἐπεσε τόσο γυῖον ὥστε εἶχως ἕνα σπῆτι.

— Καὶ οἱ ἀνθρώποι ποῦ ἦσαν μέσα δὲν σκόσανε;

— Πῶς νὰ σκόσανε ἀφοῦ ἔκαμε . . . γ.σ.

Ἀθῆναι. Α. Χρυστέρας

ὍΛΟ Η ΠΕΘΕΡΑ . . .

Εἰς τὸ ἑθνοσωλεῖον. Ἐνας κύριος πλησιάζει καὶ παρατρεῖ μέρως ἑθῶν.

— Εἶνε τὸ φάρι φρέσκον;

— Δὲν τὸ ἐλέπετε; Εἶνε ζωντανὸν ἢ κῶμη. — Αὐτὸ δὲν εἶνε νὰ πῆ τίποτε, καὶ ἡ πεθερὰ μου εἶνε ζωντανή, ἀλλὰ δὲν εἶνε φρέσκον. . . Ἀθῆναι. Α. Χρυστέρας

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ
Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΘΕΡΑΣ ΜΟΥ

Αγαπητή "Κυριακή",
άγαπητοι άναγνώστες μου,
Μ' έχετε χάσει άρκετόν καιρόν, αλλά τὰ βάρσά μου εἰς τὸ μεταξὺ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἦσαν τόσο πολλὰ, ὥστε νὰ μὲ συγχωρήσετε διὰ τὰς παραλείψεις μου.

Ἀγγλικὴν ἀγῆμα, ἀγαπητοὶ μου, ἀνελθὼν ἐπιπέδες εἰς Ἀθήνας, καθ' ὑποδείξεις δὲν γνωρίζω ποίας μουσικῆς Ἀστυνομίας, συνέλαθε τὴν περθεράν μου, τὴν ὁποίαν ἀπήγαγε ἐπὶ Ἀγγλικῶν καταδρομικῶν, λαθὼν μετ' αὐτῆς ἀγνώστον διευθυντοῦ. Ἐθεώρησα περιττὸν νὰ εἰδοποιήσω διὰ τὸ πρᾶγμα τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὰ γεγονότα τὸ δελτίον τῆς μετ' ἐνα ἀκόμη θύμα τῶν "ἀγνώστον" ἀπαγωγῶν, ἀλλὰ ὠρξιάσθη ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων νὰ ἐκδικηθῶ τὴν ἀπαχθείσαν λατρευτὴν περθεράν μου καὶ νὰ τὴν ἐπαποδηγήσω πρὸς τὰς ὀδωρμένους αἰχμαλώτων καὶ θυγατέρα μου.

Δὲ ἔχοντα τὰς θύρας πολιτικῶν προσώπων καὶ δημοσιογράφων, διηλωματιῶν καὶ μουσικῶν ἀστυνόμων καὶ ἤκουσα πολλὰς ἐκδοχὰς καὶ αἰτιολογίας τῆς μυστηριώδους ἀπαγωγῆς. Ἄλλοι μὲν ἐξέγραφον τὴν ὑπόψιν, ὅτι πρόκειται περὶ Ἀγγλικῶν ἀρχαιολόγων, μετρησιμεμένων εἰς ναυτικὸν ἀγῆμα, οἱ ὅποιοι ἤλθον ἐξ ἀρχαιολογικῶν ἐνδιαφερότων ἢ ἀπαγάγουν τὴν περθεράν μου καὶ τὴν ὀδηγήσουσιν εἰς Λονδίον. Ἄλλοι δὲ, ὅτι ἡ περθερά μου ἦτο Γερμανοφίλος κατάσκοπος τῆς Γερμανικῆς προπαγάνδας καὶ συνελλήθη διὰ τοῦτο καθ' ὑπόδειξιν τῆς μουσικῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας. Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι ἡ περθερά μου ἀγῆκεν "ἰγκόγκιτο" εἰς τὴν σὺντάξιν τοῦ "Κήρυκος", δι' ἣν ἐν συνενοήσει μετὰ τῶν Ἀγγλικῶν, ἀνεχώρησεν ἐπὶ Ἀγγλικῶν πολεμικῶν, ἐν τιμητικῇ συνοδείᾳ τοῦ ναυτικοῦ ἀγῆματος, μεταβαίνοσα εἰς Θεσσαλονίκην ὅπως συνενηνοθῆ μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Σαράγγ διὰ τὴν περαιτέρω ἀρθρογραφίαν τοῦ Βενεδικτικῶ ἐντύπου. Καὶ ἄλλοι μὲν ἔδωκαν ἄλλας ἐκδοχὰς. Ἐκάθησα κ' ἐβασιάνω τὰς ἀνωτέρω αἰτιολογίας τῆς ἀπαγωγῆς τῆς περθεράς μου καὶ εἰσέτι δὲν κατέληξα εἰς συμπέρασμα θετικόν. Ὡς πρὸς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν τῆς περθεράς μου, γνωρίζω βεβαίως, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ ἀρχαιολόγοι μᾶς ἐκλέψαν τὴν Καρνάτιδα τοῦ Παρθενῶνος καὶ μᾶς ἐρρήμασαν τὰ Μουσεία καὶ τοὺς ἀρχαιολογικοὺς μας τόπους, ἀλλὰ ἀποκρούω τὴν ἐκδοχὴν ταύτην, διότι γνωρίζω ἐξ ἄλλου καλῶς, ὅτι ἡ περθερά μου δὲν θὰ βεληση κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Μουσείῳ τοῦ Λονδίνου εἰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἀττικὴ ἀνοήσις εἶπε τόσο ὠραία καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας διασκεδάζομεν τόσο λαμπρὰ μετὰ τὰς ἐμφρεθείς μουσικὰς κριτικὰς διὰ τὸν "Πρωτομάστορα". Ἐξ ἄλλου—δοσ ἀφορὰ τὴν ἄλλην ἐκδοχὴν—ἡ περθερά μου δὲν εἶχε χαμίαν τρυφεράν

σχέϊον μετὰ τὸν ἰδιαιτέρου ταμίον τοῦ βαρῶνον Σέγκ, οὐδὲ μ' ἐκείνο τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Πρακτορείου "Radio". Καὶ ἀποδείξει τούτου εἶνε, ὅτι ἡ καπελλοῦ τῆς, εὐθὺς ὡς ἔκλυτο ἀποβλήθη τὴν ἐξαφάνισιν τῆς μ' ἐπεσκέψθη ἐπιανελημμένως καὶ φορτικῶς κατ' οἶκον, ζητοῦσα τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ διὰ τὸν περθερῶν καπέλλο τῆς περθεράς μου. Ἐπίσης ἀποκρούω τὴν ὑπόψιν, ὅτι ἡ περθερά μου διετέλει συντάκτις τοῦ "Κήρυκος", ἀπλούστατα, διότι ἡ περθερά μου ὀρθολογίζετο καὶ ἐγνώριζε καλῶς Γραμματικὴν καὶ Σύνταξιν, μαθητεύσασα εἰς τὸ Σύνταξιν Κασελαίου.

Καὶ, ἐπειδὴ τίποτε δὲν διαρωτίζει τὸ μυστήριον, ἀπεφάσισα νὰ παρακαλέσω μερικὸν φίλον μου βουλευτὰς ὅπως γέροντ ἐξήγηται εἰς τὴν Βουλὴν καὶ πείσωσιν τὴν Κυβέρνησιν νὰ... διαμαρτυρηθῇ.

Ο ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ... ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Τὰ ποῦλα ἐτραγουδοῦσαν, τὰ ἀνθὴ ἐμοὶ προμύριζαν, τὰ οὐράνια γελοῦσαν, τὰ κούρτια ἐκαταίνων μετὰ στοὺς δρόμους, κ' ἐγὼ μὲ τὴν μνηστὴ καὶ τὴν πεθερά μου τὴν μὲ ἐκ δεξιῶν καὶ τὴν ἄλλη ἐξ εὐωνόμων ἀνεδαίνομα ἀπὸ τὸ Μοναστήριον τὴν ὁδὸν Ἐρμού.

Ὁ περίπτωσις αὐτῆς, ὁ δρόμος ἤθελα νὰ πῶ αὐτὸς ὁ πρὸς τὸν Γολγοθᾶν δι' ἐμὲ, νὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν δὲν μοῦ φαινότανε καθόλου ἀνοήσιαν. Διότι ἡ τρυφερά μνηστὴ μου εἶχε τὴν μανίαν ἐκαίνη τὴν ὥρα νὰ στέκεται μπροστὰ πτὴν βετρίνα κάθε καταστάσεως καὶ κατὰ νὰ φεβριλῆ μετὰ τὴν χαριτέδροντα μαμά τῆς. Ἐκείνη τὸ κατὰ ἔθελεν δεδωχίως πάντα εἰς ὄφρα μου.

Ὡς τότε ἦμαρ νὰ ὑποχρεωμένους νὰ περπατῶ σέρνον πλὴν τοῦ σώρους τοῦ σώματός μου καὶ τὴν πολυφάρμον μνηστὴν καὶ τὴν κούρτιαν μαμά τῆς.

Ὡ, ἐν μὲ ἔκαμαν γιὰ μιὰ μονάχα στιγμὴ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, ὡς δι' ἀβεβαιοῦ τότε, ὅτι δὲν θὰ θῆνα ἀνοικτὴ βετρίνα γιὰ βετρίνα, δὲ τὸν λόγον ὅτι τὰ κούρτια αὐτὰ στολῆια εἶνε πάντοτε ἐπιβληθῆ στὴν ὑγίαν τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ φαντασία μπροστὰ σ' ἐνα κατᾶστημα, δὲν ξέρω ἂν ἦτανε ἐμπορικὸ ἢ παρᾶρτιν ματὸ καθαρτήριο, ἐμπορικὸ ὅμως θὰ τῆνα, γιατί ἡ μνηστὴ μου μοῦ εἶπε: — Γιὰ κούρτιας αὐτὸ τὸ ὄφραματᾶκι μετὰ τὰ πικρὰ. Τὶ νόστιμο, ποῦ εἶνε. Σὺ στὸ ἀνοήσιαν. Τὸ προτιμᾶς; Ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ὑπάρχει ἡ συνθήσια νὰ τὰ προτιμᾶς ὅλα ἐναὶς ἀνθρώπος ἂρ ραβδωνιαζόμενος. Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐγύρισα καὶ εἶπα στὴν μνηστὴ μου. — Μ' ἀρέσει.

Ἡ συννοήσις ἐναντιώνομος ἐγίνε. Μαμά καὶ κούρτι τότε ἐμπήκαν μετὰ στὸ ἐμπορικὸ, ἔστραν κ' ἐμὲν κ' ἄρχισαν ὕπερα νὰ περιεργάζονταν τὸ ἀνοήσιαν ὄφραμα μετὰ τὰ πικρὰ. — Πολὺ νόστιμο, θὰ σοῦ πηγαίνω ποτὸν Πάρε το. Ὁ ὑπόλληλος ἐκοῦε ἐνα κομμάτι, τὸ τῶλιε στὸ χαρτὶ ρουλό, ποῦ ἐμοίαιε γιὰ μὲνα σὺν δώμα τῶν 42 ἐτοιμὴ νὰ ἐκρά

τῆ καὶ ὕπερα δίνοντας τὸ πτὴ μνηστὴ μου τῆς λέει συνάμενος, κουνάμενος. — Μὲ τῆς ὑγίαις σας. — Γιὰ μὲνα τὸ εἶπον αὐτὸ, ἡ γιὰ καὶ νῆ. Γιὰ ὁποιοῦδήποτε, ὅμως καὶ νὰ τὸ εἶπε, τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι: τὸ εἶπε, τούτῃ κατὰ τὰ 35 δραχμὰς λάφρωμα τῆς μέσα τῆς πῆς τοῦ σκακινοῦ μου.

Ἐδῆκαμε ἔξω. Ἡ μνηστὴ μου καὶ ἡ πεθερά μου γελοῦσαν. Μοῦ εἶπαν πῶς γελοῦσαν ἀπὸ τὴν χαρὰ τους, ἀλλὰ ἐγὼ πιστεύω, πῶς ἐκαίνη τὴν ὥρα μ' ἐνοροὶ δευαν καὶ οἱ δὲ ἐκ σμᾶρῶνος.

Ἄς εἶνε... Μ' ἐδῶκαμε πάλι στὴν μέση καὶ προχωροῦσαμε πρὸς τὰ ἄνω, ἐνῶ ἡ τῶπιη μου ἐπαρνε πολὺ καλὸν κατήφορον.

— Νὲ δῆς τί ὠραία, ποῦ θὰ μοῦ πηγαῖν τὸ κατᾶστημα αὐτὸ. Θὰ εἶμαι καὶ κλίτσα.

Ἦμουνα ὑποχρεωμένους νὰ μειδιάσω καὶ ἐμειρίστω. Δὲν εἶχαμε προμύρισε 20—30 δῶμα καὶ καὶ τὰ μάτια μου ἄρχισαν νὰ θολῶνουν, κρούδες μοῦ ἔρθαν, τὰ δόντια μου τρίβανε καὶ ἡ τρίχες μου ἄρχισαν νὰ σηκώνονται. Μήπως εἶδα τὸν χάρο μπροστὰ μου; Ὁχι. Ἡ πεθερά μου εἶδε μιὰ βετρίνα νεωτεριστιῶν.

Αὐτὴ ἡ γυναικίαν ζητοῦσε νὰ μὲ ἐκαὶ νῆ. Σταθήκαμε μπροστὰ στὴν βετρίνα.

— Γαμῶρέ μου, δὲν προτιμᾶς αὐτὴ τὴν γαριτωῦρα γιὰ τὸ ὄφραμα τῆς Τοτῆς; Τὶ διαβόλο αὐτὴ ἡ γυναικίαν ἐφρόντιζε νὰ ὀμορφαινῆ τὴν κόρτι τῆς; Αὐτὴ θὰ τὴν ἐπαρνε ἢ ἐγὼ;

Τέλος πάντων, γιὰ νὰ μὴ τὰ πολλοὶ γῆμα, ἐπήγαμε καὶ τὴν γαριτωῦρα, ἐνῶ τὰ ποῦλα τραγουδοῦσαν, τὰ ἀνθὴ ἐμοσχομύριζαν, τὰ οὐράνια γελοῦσαν καὶ ἡ πτὴ μου ἀδειαζε.

Προχωροῦμα πάλι. Σὲ μιὰ στιγμὴ μιὰ φωνὴ μὲ κάνει νὰ παραθῶ.

— Ἄ, ἐδῶ εἶνε ἐπὶ τέλους.

— Τὴ ἤρώτησα τὴν μνηστὴν μου τῆς ὁποίας τὰ μάτια εἶχανε κολλήσει σὺν δα νεωστῆς στὸν σῆροκο τοῦ ὄφραλιότου του, σὲ νῆ ἐπιγρητὴ μεγάλη.

— Τὴ γατᾶστημα τῆς κ. Μπουλοῦκου. Πᾶμε λοιπὸν γρήγορα. Ἄ, ἐκεῖ κατὰ κατὰ πελλᾶν ἀνοήσιαν τρέλλα. Θὰ πάρω ἐνα καὶ θὰ γίνω μὲ σωτῆρ Ἡρισινῆ. Δὲν θὰ μ' ἀγαπᾶς ποῦ πολὺ ἐτσι;

— Ναι, εἶπα, ἐνῶ ἡ γῶλῶστα μου ἄρσιε νὰ ψευδῆζῆ.

Ἡ κωμικὴς κτυποῦσαν ἐκαίνη τὴν ὠρα ἐσπερινῶ. Ἐμένα μοῦ ἐπαίνοτο, πῶς κτυποῦσαν γιὰ τὸν ἐπιτάριό μου.

Ἐμπήκαμε μετὰ στὸ Παρισινὸ καπέλλο. Ἐγὼ ἐμεινα πίσω πίσω μετὰ τὴν ἰδέα νὰ τὸ κλέσω. Ἀλλὰ ἡ πεθερά μου γυρίζοντας μοῦ λέει.

— Τὸ γούστο τῆς Τοτῆς εἶνε θαυμάσιο.

Μοῦπιασε τὸ χέρι καὶ ἐπήγαμε μετὰ στὸ κατᾶστημα.

Ὅταν ἐπήγαμε ἡ μνηστὴ μου φοροῦσε ἐνα καπέλλο αἰτεῖο, ποῦ μ' ἐκαμε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ξεχάσω ὀλατὰ μαρτύρια τὰ δικὰ μου καὶ τῆς τῶπῆς μου, ἡ ὁποία θητολογοῦσε σὺν τῆς καρίστῆς τῆς ὕπερῆς τῆς, ἐνῶ τὰ ποῦλα ἐτραγουδοῦσαν, τὰ ἀνθὴ ἐμοσχομύριζαν, τὰ οὐράνια γελοῦσαν καὶ ἡ μνηστὴ καὶ ἡ πεθερά μου ἐσκαλοῦθοῦσαν νὰ μὲ σέρνον ἀνάμα πρὸς τὰ ἄνω.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΥΪΔ

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα περιγράφον τὴν ζωὴν ἐνθὺς Ἑλλήνων στὴν Ἀμερικὴ).

(13)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦσαν πίσω κατὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ δταν ὁ Τζίμ Πάππας ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ κατακλιθῆ ἐπιλογισθῆ, ἔτι ἄκουσε ἀπὸ τὸν κ. Μπλάκστον καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοῦ γράψῃ τὴν ἰδία στιγμὴ καὶ νὰ τοῦ πῆ πῶς δέχεται. Ναι, ἦταν προτιμώτερο νὰ φύγῃ—νὰ φύγῃ μακριὰ. Ἦσως ἐπὶ θὰ ξεχνούσε, θὰ ἠσυχάζε. Πῆγε μπρὸς στὸ μικρὸ γραφεῖο τοῦ δωματίου, ἐβγάλε χαρτὶ ἀπὸ τὸ συρτάρι, δταν τὸ ἐπλήρωσε δίπλα του ἄρχισε νὰ κουδοῦ νῆζῆ.

— Ἀλλῶ, λέγει ὁ Τζίμ Πάππας παρκενευόμενος τοῦ τοῦ τηλεφώνουσαν τὸ τοια ὦρα.

— Ἄλλῶ. Ὁ κ. Τζίμ Πάππας; — Μάλιστα, ἀπεκρίθη ζωηρὰ ὁ νέος, ἐπειδὴ ἀνεγνώρισε τὴ φωνή.

— Ἡ Κα Λούστον. Καλητῆρα σας. Πῆγαίτε τὸν κ. Μπλάκστον ἀπόψε;

— Μάλιστα. — Καὶ τί σας εἶπε;

— Μοῦ πρότεινε νὰ πάω ἔξω στὴν ἐργασία ποῦ ἔχουν.

— Τοῦ ὑποσέθητε πῶς θὰ πᾶτε;

— Ὁχι. Τοῦ εἶπα πῶς θὰ τοῦ ἀπαντήσω αἶριο.

— Πῆστε του πῶς δὲν μπορείτε νὰ πᾶτε. Νὰ μὴ ἦν πᾶτε. Ἄβριο προῖ ἐπιπῆρω στὴ Νέαν Ἰόρκη. Ὅταν γυρίσειτε ἐκεῖ καὶ εἰς ἔλατε σπῆτι νὰ μὲ ἰδῆτε καὶ θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Καληνύχτα σας.

— Καληνύχτα σας. Εὐχαριστῶ πολὺ. Τὶ ἐστῆκαμε αὐτὸ πάλι; Μήπως;

— Ἄ, ὄχι. Ἦταν πάρα πολὺ ὠραῖο, πᾶρα πολὺ ἀπίστευτο γιὰ νὰ τὸ δεχθῆ ἡ ψυχὴ μου. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ
Ἡ μελαγχολία τοῦ Τζίμ Πάππας.

Ὁ Τζίμ Πάππας παρέμεινε στὴ Βοστώνη μιὰ ἐβδομάδα ἀνάμα, ἐπειδὴ εἶχε δῶκε ἢ ἄλλας δυὸ διελέξεις εἰς πλοῖστα σπῆτι καὶ τὴ ἐνεργεία τῆς Κας Πάρκερ. Στὴν ἐβδομάδα αὐτὴ τοῦ δόθηκαν εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ καλλίτερα τὴν κυρίαν αὐτὴ καὶ ἔθελε, ὅτι ἡ Κα Λούστον εἶχαν ἀπολύτως δέχο. Τοῦ φέρθηκε μετὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ θεωρεῖ μὲν εὐχάριστον ἀπασχόλησιν νὰ σπρώχνῃ ἐναν νεόν τὸ ζῆλο του, πρὸ παντὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐφυγεν ἡ Κα Ντόρυ Λούστον τοῦ φέρθηκε μετὰ σοβαρότητα. Πρὶν εἶπε τὸ ὄφρα, εἶδεινε πῶς ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἔβλεπεν τὴν διασκεδάσε, μπροστὰ του πᾶντα συγκρατοῦσε κἀποιο χαμόγελο περίεργον. ποῦ δέβαια ἀπευθύνονταν στὴ σχέση του μετὰ τὴν Κα Ρούστον, τῶρα ὅμως ποῦ ἀνέφερε τὴ φιλί τῆς, χωρὶς νὰ τὸν κωτῆξῃ μετὰ μάτια ποῦ γελοῦσαν. Δὲν ἦταν δόσκολο νὰ καταλάβῃ κανεὶς βέβαια τὴν ἀλλαγή. Χωρὶς ἄλλο ἡ Κα Λούστον τῆς μίλησε. Οἱ δυὸ φίλες θὰ εἶπαν πολλὰ ἢ ὡς σχετικῶς μετὰ τὸ φέρομο τῆς Κας Χέροτ, εἰς τὴν ὁποίαν πάλι, ἦσαν βέβαια:

ὡς γι' αὐτὸ ὁ Τζίμ Πάππας, ὠφείλετο τὸ πρῶτον εἰρωνικῶς τῆς ὕφου. Ἐδῶσε τὰς διαλέξεις χωρὶς πολὺ ἐνδιαφέρον, διακόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ Νέαν Ἰόρκη. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἐλλείψις τοῦ ἐνδιαφέροντος, τοῦ ἔδινε μιὰ ψυχρότητα μπρὸς τὸ κοινὸ του, μιὰ ἐλευθερία, ποῦ συνελοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο σπῆν ἐπιτυχία των.

Τῶρα μετὰ τὸ τραῖνο, ποῦ γύρισε στὴ Νέαν Ἰόρκη συλλογίζονταν ὅσα τοῦ συνέβησαν στὴ Βοστώνη καὶ ἔθελε πῶσο ἡ ζωὴ του εἶχε πραγματικῶς μεταβληθῆ ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομάδων. Βρισκονταν τῶρα εἰς πολὺ διάφορον θέσι. Ἀπ' αὐτὸν ἐξηρᾶτο νὰ ἐκμεταλλεθῆ τὰς εὐκαιρίας, ποῦ τοῦ παρεῖχοντο.

Ἦταν ἀσφαλῆς καὶ αὐτὸ βέβαιον γιὰ ἐναν ἐξόν στὴν Ἀμερικὴ ἦταν θεμελιώδες. Ἐθάρρασε, θὰ δημοσίευσε, βῆμα εἰς ἄλλον κόσμον. Θὰ τοῦ δογούσε ἡ Κα Ντόρυ Λούστον—εἶχε κάθε τι, ποῦ ἀπῆταίτο γιὰ νὰ θεωρῆ τὸν ἑαυτοῦ εὐτυχῆ, ἀλλ' ὅμως δὲν ἦταν ἤσυχο. Πῶς μποροῦσε ν' ἀποκλείσῃ τὴν σκέψιν περὶ τοῦ μέλλοντος; Καὶ δταν ἐσυλλογίζετο αὐτὸ, τοῦ παρουσιάζονταν μπροστὰ του γνωσταὶ μορφαὶ ποῦ κινούσαν περίεργα, χάνονταν καὶ ἐξαφανίζονταν ὡς ἐν συνεφᾶ μετὰ στὸν ἀνεμοστρόβιλο μιᾶς ἀλλόκοτης, ἀνιωματώδους ἱστορίας.

Τὸ ἀπρόοπτον εἶχε κατὰ ἕραν κάθε προσπάθειαν μᾶς νὰ κυβερνηθῶμεν τὰ τράμματᾶ γιὰ τοῦτο καὶ τὸ μέλλον, ὅσα ἀποφάσεις καὶ ἂν ἐλάωμεν πάρεϊ ὅπως συμπεριφερθῶμεν μετὰ τρόπον φυσικὸν εἰς τὰς κλίσεις μᾶς καὶ τὰ αἰσθηματᾶ μᾶς, ὅσον καὶ ἂν εἶμεθα ἐτοιμοὶ ὅπως ἀντιμετωπίσωμεν τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων μᾶς ἀνησυχεῖ. Πολὺ περισσότερο ἔταν, ὅπως ἔκαμε ὁ Τζίμ Πάππας, δι' ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων νὰ βουσιώσωμεν τὸ ἐνα χέρι τοῦ ἄλλου. Ἄν αἶριο τὸν ἀγαποῦσεν ἡ Κα Ντόρυ Λούστον θὰ ἦτο εὐτυχῆς ἐέβια, ἀλλ' ἂν αὐτὸ ἔφερε δυστυχία στὴν φιλίη του μὲς Κλάρα Χέροτ ἡ δυστυχία αὐτὴ δὲν θὰ τοῦ θόλωνε τὴν εὐτυχία του; Ἐπῆσα ἡ Γκλόρυ. Τὸ ἀπλό, χαριτωμένον, τόσο γλυκὸ καρίτσι, ποῦ τοῦ ἔδινε τὴν καρδίαν τῆς στὸ χέρι: τί θὰ γίνονταν; Πῶς θὰ τὰ κατέρρευσεν ὅπως ὅστε ὅλες αἱ σχέσεις του ποῦ τῶρα ἀλληλοσυγκρούονταν νὰ δεθῶν σὲ μιαν ἀρμονικὴ ἐξέλιξι; Ἐπῆγον στιγμᾶς ἀληθινᾶ, ποῦ ὁ ἔρωτς του πρὸς τὴν Κα Λούστον τὸν κατεῖχε σὲ τέτοιο βαθμῶ, ὥστε δὲν συλλογίζονταν τίποτ' ἄλλο τοῦ φαινονταν πῶς δὲν ζητοῦσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Ὅταν ὅμως ἦταν περὶ ἡμέρας, ὅταν μποροῦσε νὰ κωτῆξῃ καὶ τὸ ἴδιο του τὸ αἰσθημα μὲ κρῶμα μάτια ἀνεγνώριζε τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν. ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ εὐτυχία μᾶς εἶνε κατὰ ἀρπάζομεν ἢ κλέβομεν ἀπὸ τὸν ἄλλον, συνήθως κατὰ διὰ τὸ ὅποιον ἄλλος ἔχει νὰ πληρώσει.

Καὶ ποῦ ἔχονταν μπροστὰ του τρεῖς εἰκόνες. Ἡ Κα Ντόρυ Λούστον ἀστράπτουσα ἀπὸ ὀμορφιά, ὑγεία καὶ νεότητ' εὐλικρινῆς, διασφῆς, ἀπλῆ, μαγευτικὴ ἢ μὲς Κλάρα Χέροτ σκαμμένῃ, ταπεινᾶ πᾶ

νο στὴν ἐρημία τῆς καὶ συλλογισμένη αὐτὸν, ποῦ ἀνέτειλε ἐσπρινκᾶ σὺν νέου φῶς—ὁ νέος αὐτὸς, ποῦ σκέρπισε ἔαριν κατὰ τὰ σύννεφα τῆς ζωῆς τῆς καὶ ἔπειτα τὴν μικροῦλα τὴ Γκλόρυ, τρελλῆ σὺν πεταλούδα, εὐθῆμη, πεταχτῆ, ἐνα καρίτσι ποῦ μετὰ τὰ γέλια του καὶ τὴν παρθενικὴν χαρὰν τοῦ ἐκρούε μιαν ἀναμμένη καρδίαν, μιὰ φλογισμένη ψυχὴ, ποῦ ἀντιφεγγίζονταν στὰ μάτια τῆς.

Ἄν ἀκολουθοῦσε τὸν ἐνα δρόμο, ὅπως ἡ ψυχὴ του τὸν ἐσπρωχνε, ὅπως ὁ ἐρωτὸς τὸν διέτασσε ἢ ἄλλες δύο βέβαια θὰ τὸ θεωροῦσαν μιὰ παράλειψιν πρὸς αὐτὰς καὶ αὐτὸ κυρίως ἐπλήρωνε τὸν Τζίμ Πάππα. Ἐθάρρασε καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς μίς Χέροτ Ἦσως καὶ τὴ φιλία τῆς Γκλόρυ. Ὅχι ἡ λογικὴ ἐγρησίμειε σὲ τέτοια ζητήματα τὴ φωνὴ τῆς θὰ τὴν ἐπνίγε ἢ φλόγα τῆς ἀγάπης. Γιὰ τοῦτο τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Τζίμ Πάππας ποτὲ δὲν εἶπε σ' αὐτὴς πῶς τὰς ἀγαπᾶ, ὅτε ποτὲ τῆς φέρθηκε μετὰ τρόπον ποῦ νὰ ὑπέβαλλε τέτοιο πρᾶγμα δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία. Ὅταν ἡ γυναικίαν ἀγαπᾶ ἄλλωστε δίδει ἐξαιρετικὴν σημασίαν καὶ στὰ παραμικρότερα, τὰ ὁποία χρωματίζονται σύμφωνα μετὰ τὸ πῶσοι. Ὁ ἔρωτς ἔχει τὴ δύναμιν νὰ καταλύῃ καὶ τὴνπραγματικότητα καὶ νὰ μῆς παρουσιάζῃ τὸ φανταστικὸ ὡς πραγματικὸ καὶ ἔραν πάσης ἀμυροβητικῆς. Ἄλλωστε μήπως ἡ μίς Γκλόρυ δὲν τοῦγραφε ἐκαίνο τὸ γράμμα εἰς τὸ ὅποιον ἀπέθηκε ἡ λευκὴ γιὰ πρῶτη φορὰ ἡ ἀγάπη τῆς νὰ ξεχειλίσῃ; Τί τὸ προκάλεσε; Βέβαια θὰ μάθαινε τῶρα ποῦ ὄφρανε τῆ Νέαν Ἰόρκη.

Ὁ νέος ἐσυλλογίζονταν δι' αὐτὰ μετὰ σπῆν αἰσθῆσιν καὶ ἦσαν τόσο ἀποροσφηνόμενος στὴς σκέψεις του, ποῦ ὅτε λέει δὲν ἂν τῆλλαξε μετὰ κανένα ἐπιτάρι. Κάθονταν ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρο καὶ κωτῆξε σὲ ἔξω τὴν ἐξοχὴ καὶ τὰ χητήματα ποῦ ἐφυγαν γρήγορα πίσω του, ὅσο μὲ τὴν ὠρα, ποῦ αἱ πελώριες ρεκλάμες στὰ γωρῆρα ἄρχισαν νὰ φαίνονται καὶ νὰ τοῦ μιλῶν γιὰ τὴ Νέαν Ἰόρκη.

Δὲν θὰ πῆγαυε στὴς Κας Μπλάκ τὴν παντιόνα νὰ μείνῃ πλέον. Τῶρα ἡ ζωὴ του ἀλλάξε. Εἶχε καρδίαν χᾶμποςα γρήματα ἀπὸ τὰς διαλέξεις του καὶ μποροῦσε νὰ μείνῃ σὲ κἀποιο καλλίτερο μέρος πρὸς σὲ μιὰ κοινὴ παντιόνα.

Ὅταν ἐβασσε τὸ τραῖνο καὶ ἐγῆκε στὸν Μεγάλον Κεντρικὸν Σταθμὸν εἶχε τὸ ὄφρα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ εὐχαριστιμῆνοῦ ποῦ πῆγχε στὴς δουλείας του. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐφυγε ἀπὸ τὴ Νέα Ἰόρκη μετὰ τὴν εὐχὴ σαστισμένην γεμάτην περιέργεια καὶ ἀπορία γιὰ τὸ μέλλον τῆς ζωῆς του, γεμάτος θλίψιν, ποῦ ἔπνε ἐκαίνη ποῦ ἐλάτρευσε, τῶρα ἐγύριζε μετὰ τὸ συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἀσφαλισμένον μετὰ τὴν χαρὰ καὶ ἐλα

ΠΩΣ ΕΔΙΟΡΘΩΣΕ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΤΗΣ ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΥΠΟ ΣΟΦΙΑΣ ΚΕΡ ΟΝΤΕΡΓΟΥΝΤ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. Σας προσφέρωμεν ένα θαυμάσιον διήγημα, το οποίον σας λέγει με τον πλέον χαριτωμένο τρόπο πώς μια εξυπνή Άγγλιδα συνεκράτησε τον άνδρα της τη στιγμή που άρχισε να χαλνῆ ὁ χαρακτήρ του και να γίνεται διάφορος ἐκείνου που πρωτογνώρισε.

Δέκα χρόνια μετά τον γάμον της ἡ Γιουλιέττα Κάρον ἔκχευε τὴν ἐκπληκτικὴν ἀνακάλυψιν, ὅτι ἐνυμφεύθη ἕναν Παράδοξον Ἄνθρωπον.

Ἐίχαν δώσει ραντεβού να συναντηθοῦν εἰς τὸ Ρεστوران του Γουσταύου τὸ βράδυ και δευπνήσουν μαζί με τὸν Λόννου, ὅταν θὰ τελείωνε αὐτός ἀπὸ τὸ γραφεῖό του. Ὁ σύζυγός της δὲν εἶχεν ἀργήσει να ἔλθῃ εἰμὴ ἐν τέταρτον, ὅπως συνήθιζε πάντα, κι ἔτσι ἡ Γιουλιέττα δὲν εἶδειε καμμιάν ἐκπληξίν.

— Τί θὰ φῆς; ἠρώτησεν ὁ Λόννου τὴν σύζυγόν του.

— Καπνιστὸ σολωμὸ πρῶτα, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἔπειτα στήθος κοτόπουλου και χοιρομέρι, σαλάτα, φρούτα και καφέ.

— Χμ! εἶπε διατρέχοντας τὸν κατάλογον ἄμ' ἐγὼ τί θὰ φάω;

— Ἐνε μπιφτέκι; ἠρώτησεν ἡ Γιουλιέττα.

— Τὰ βαρέθηκα τὰ μπιφτέκια, ἀδερφέ! Ἐ, γκαρσόν, ἔρχασεν ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν σερβιτόρον· δὲ μοῦ λές τί ν' αὐτὰ τὰ αὐτὰ "σοιπολάτα";

— Πολὺ καλὰ, κύριε, εἰδήλωσε τὸ γκαρσόν· αὐτὰ "ἀν κοκότ" με κόκκινο πιπέρι και μικρὰ κομμάτια λουκάνικου μέσα και σάλτσα—ὦ! πολὺ καλὰ, θαυμάσια!

— Τότε, φέρε μου ἀπ' αὐτὰ.

Ἡ Γιουλιέττα ἔτρωγε ἤσυχα τὸν καπνιστὸ σολωμὸ της σκυμμένη πάνω ἀπὸ τὸ πιάτο της, ὅταν ξαφνικὰ ἕνας περιέργος κρότος τὴν ἔκχευε να σηκώσῃ τὸ κεφάλι της. Ὁ σύζυγός της παρατηροῦσε με ὀργίλον σχεδὸν ὕψος πότε τὸ πιάτο μπροστὸ του και πότε τὸ σερβιτόρο.

— Δὲν μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, λέγει ἐπὶ τέλους στὸ γκαρσόν· τί ἐνοουδεις λέγων, πὼς εἶνε θαυμάσιον φαγητό; Ὁνομάζεις αὐτὸ τὸ κοκοκὸφι φαγητό, εἰ; Ὁ μιλῶσ' στὸ διευθυντὴ και θὰ τοῦ πῶ τί εἶδους ζῶα ἔχει ἐδῶ μέσα γιὰ σερβιτόρους, ποῦ δὲν ξέρουν τί εἶνε καλὸ φαί και τί εἶνε ἀηδές. Πάρτο πίσω, σὲ παρακαλῶ, ἀμέσως!

Ὁ σερβιτόρος ἕνας μικροκαμωμένος με ἀσθενικὸ ἐξωτερικὸ ἄνθρωπος ἀπλώσει φοβισμένος τὸ χέρι του και λέγει·

— Πολὺ καλὰ, κύριε, τὸ πέρνω ἀμέσως. Δὲν φταίω ἐγὼ. Ὅλοι εἶν' ἐνθουσιασμένοι με τὸ φαγητό που σας ἔφερα και θεωρεῖται τὸ καλλίτερον. Δὲν περᾶει ὅμως. Ὁ σὲ φέρω τὸν κατάλογο να διαλέξετε και να διατάξετε τίποτ' ἄλλο. Ἐρθκα, κύριε!

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή ἀνεκάλυψεν ἡ Γιουλιέττα ὅτι ἐνυμφεύθη ἕναν Παράδοξον Ἄνθρωπον. Πέει πειὼ ὁ Λόννου ὁ ἐραστής· πειὼ πειὼ ὁ εὐγενικός, ὁ περιποιητικός Λόννου· πειὼ πειὼ ὁ

Λόννου, που πάντα προσπαθοῦσε να εὐχαριστήσῃ ὅλους και να μὴ δυσχερστήσῃ κανένα. Τώρα τὸν ἔβλεπε κακῶτροπον, τυραννικόν, οὐθύμον, ἐγωιστήν, παρᾶξενον τέλος πάντων.

Ἡ Γιουλιέττα ἐσκέφθη.

— Τί ἔγινε λοιπὸν ὁ Λόννου μου; Ποῦ πῆγε; Ὁ ξαναγυρίσῃ ποτέ; Ἰδοὺ τί πρέπει ν' ἀνακαλύψω. Θεέ μου, πὼσα πράγματα ἔχω να κίμω! Εἶμαι ὑποχρεωμένη να διορθώσω τὸν ἄνδρα μου, να τὸν προλάβω πρὶν πάρῃ τὸν κατήφορο.

Ὁ σύζυγός της διέκοψε τὰς σκέψεις της με θυμωμένον ὕψος.

— Ἐρε ἀδερφέ, κατήνησαν ἀπείσιαι αὐτὰ τὰ ξενοδοχεῖα! Κότταζε, σὲ παρακαλῶ τὸν κατάλογο κι' ἐσύ. Δὲν ὑπάρχει τίποτε που θὰ μπορούσε κανεὶς να φάγῃ. Φρικαλέα τροφή, φρικαλέα ὑπηρεσία, φρικαλέο ρεστοράν. Μιὰ ὀρχήστρα, ποῦ θὰ ἔρχεται κανεὶς πὼς βρίσκεται σὲ ταβέρνα. Σοῦ σκ' τῶνει τὰ νεύρα.

Ὁ διευθυντὴς κ. Γουσταύος εἶχε πλησιάσει τὸ τραπέζι τους και ἐρώτησε με εὐγενῆ ὑπόκλητον, γιὰ τί τοὺς εἶχε τακτικούς πελάτας·

— Ὁ κύριος δὲν τρώγει τίποτα, βλέπω.

Πρὶν ἢ ὁ Λόννου προσθάσῃ ν' ἀπαντήσῃ ἡ Γιουλιέττα ἐπρόλαβε και λέγει γρήγορα με εὐγενικὸν τρόπο·

— Ὁ κύριος εἶνε κακοδιάθετος. Τὸ δειπνὸ μας ἕμως ἦταν θαυμάσιον, πρῶτης τάξεως και τὸ σερβιτισμὸν πολὺ καλὸ. Πολὺ καλὸς αὐτός ὁ σερβιτόρος. Σας παρακαλῶ να ἀρίνετε αὐτὸν να μᾶς σερβίρῃ ὁσᾶκις ἐρχόμεθα ἐδῶ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε μου, ἀπεκρίθη ὁ Γουσταύος ὑποκλινόμενος πάλι καθὼς ἀπεκαμύετο.

Ὁ Λόννου ἐκάταξε τὴν σύζυγόν του γεμάτος ἐκπληξίν·

— Γιὰτί εἶπες αὐτὸ τὸ πράγμα; Ὁ σερβιτόρος αὐτός εἶνε γιὰ δεισμό. Εἶν' ἀνυπόφορος.

Ἡ Γιουλιέττα (μᾶς, φρονίμως ποιοῦσα, δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλ' ἐξηκολοθῆσε να τρώγῃ ἤσυχα τὸ δειπνόν της και κῦτταζε τὴν πλοῦσαι τουκάλεττα μιζς κυρίως, που καθονταν στὸ ἀντικρινὸν τραπέζι με ὕψος τελείως ἀδιάφορο—κατὰ βάθος ὅμως καθὲ ἄλλο παρὰ ἀδιόφορον ἦσαν ἐσυλλογιζόνταν, βραχνίζοντας τὸ κεφάλι της.

— Ὑποθέτω θὰ καπνίσω, ἐξηκολοθῆσεν ὁ Λόννου, πὼς θὰθελα να μπορούσα να φάω κατὶ, που να μὴ εἶνε τόσοσ φρίκη τέλος πάντων!

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ποῦρο και τᾶναψε.

— Ὅριτε! ἐσυλλογιζοθη ἡ Γιουλιέττα· ὁ Παράξενος Ἄνθρωπος καπνίζει χωρὶς ἀκόμα οὔτε να μοῦ ζητήσῃ τὴν τυπικωτέρων συγγνώμην. Ἀπὸ πότε ἀρ-

χισε λοιπὸν ν' ἀποκτᾶ τέτοια ἐλαττώματα;

Ἐνῶ ὁ Λόννου ἐκάπνιζε σιωπηλῶς και με ὕψος κατσομφιασμένο, ἡ Γιουλιέττα ἐτελείωνε τὸ δειπνὸ της και ἔπειτα σηκώθηκε να φορέσῃ τὸ πικνωφόρι της. Εἶδε πὼς τὰ γάντια της εἶχαν πέσει κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ὁ Λόννου οὔτε ἐκινήθη γιὰ να τὰ σηκώσῃ, ἀλλ' ὁ μικροκαμωμένος σερβιτόρος ἔτρεξεν ἀμέσως, τῆς σήκωσε τὰ γάντια και ἔπειτα ἀπλώσε τὸ πικνωφόρι γιὰ να τὴν βοηθήσῃ να τὸ φορέσῃ με ῥόδο και σεβασμῶ, ὡσὲν να ἐπρόλειτο γιὰ καμμὴ βασιλίτσα. Ἡ Γιουλιέττα ἔχωσε σιγὰ ἕνα σελλίνι κάτω ἀπὸ τὸ πιάτο της, ἐπειδὴ ἡ παραξενιά τοῦ συζύγου της εἶχε φθάσει ἀκόμα και εἰς τὸ σημειον να περικόψῃ τὸ μπουρμπουρ τοῦ γκαρσονίου.

Ὅταν γύρισαν σπῆτι τους, ἐνῶ ὁ Λόννου μπῆκε μαζί με ἕνα δέμα ἐρημεριδᾶς στὸ σκλονάκι, ἡ Γιουλιέττα πέρασε στὴ βιβλιοθήκη, ὅπου εἶχε και τὸ γραφεῖό της. Ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ συρταρι της ἕνα μεγάλον φύλλο χαρτί και ἔγραψεν ἐπὶ κεφαλῆς με σταθερὸ χέρι·

Αἱ ἀκαταρότοι πράξεις ἐνὸς παραξένου ἀνθρώπου.

— Ἄ! Νᾶ, λέγει δυνατὰ· εἶτε τὸ ἰδῆ ἢ ὄχι ὁ Λόννου, ποτέ δὲ θὰ μεταίτησῃ ὅτι ἀφορᾶ αὐτόν. Ὁ θὰ τοῦ γράψω ἐδῶ ἕνα κατάλογον ἔσον τελειώτερον μπουρῶ και θὰ ἰδοῦμε ποίος θὰ διορθωθῇ πρῶτος—ἀργότερα.

Ἀπὸ ἐσκέφθη λοιπὸν λιγάκι ἐξηκολοθῆσε να γράψῃ·

Πάντα με κάνει να τὸν περιμένω και ἀργεὶ διαρ μου διδῃ ραντεβού. Κακρίζει χωρὶς να μοῦ ζητήσῃ τὴν ἀδειαν.

Θυμῶνει και γίνεται ἔξω φρενῶν με τὰ παραμικρότερα και ἀπλούστερα πράγματα.

Ὁμιλεῖ με πολὺ ἀνάρμωστο τρόπο εἰς σερβιτόρους, που δὲν τὸν ἔπαισαν εἰς τίποτε.

Μαλῶνει ἐπίσης τοὺς βηρέτας σπῆτι χωρὶς λόγο.

Ὅταν κατὶ τὸν ἐνοχλῇ, συμπεριφέρεται με τρόπο ὡσὲν να ἦμον ἐγὼ ἢ ἀφορμῆ.

Δὲν με βοηθᾶ να φορέσω τὸ πικνωφόρι μου.

Δερ προσπαθεῖ να μοῦ εἶνε ἐνδιαφέρων ἢ διασκεδαστικός, ἀλλ' ἀκαταρ να εἶμαι πάντοτε ἐγὼ ἐνδιαφερόμενα και διασκεδαστικὴ εἰς αὐτόν.

Ἀπου ἐρθκαε εἰς ἐδῶ ἡ Γιουλιέττα ἐσταματήσε γιὰ να σκεοθῇ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ANTIO, ZOH.

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΥΠὸ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

22

(Συνεχίζεται ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἄρχισε να δογγᾶ κ' ἐξόνησε τὴν κυρὰ Σπυραϊνα.

— Τί ἔχεις, παιδι μου; Τί ἔχεις κόρη μου;

Τὸ μέτωπο τῆς Μαργαρίτας ἐκαίγετο ἀπὸ τὸν πυρετό. Τῆς εἶχε, τρομαγμένη ἡ κυρὰ Σπυραϊνα, κρᾶ ἐπιθέματα στὸ κεφάλι. Σὲ λίγο ὅμως ἄρχισε να πικρῆ λᾶψ. Καὶ ἡ γρηὰ νταντὰ της ἄρχισε να φοβᾶται.

Ἐρώτησε τὸ κοουδὸν. Δὲν ἄρχισε να ἔλθῃ ἕνας ὑπερήτης και τὸν ἔστειλε ἐπειγόντως γιὰ γιαντρά.

Τὴν ἰδᾶ ἐκείνην νύχτα ὁ ὕπνος τοῦ Πέτρο ἦταν ἤσυχος κ' εὐτυχισμένος.

Ὀλίγον, προτὸν τὸν πάρη ὁ ὕπνος, ἡ φαντασία του, φεύγοντας ἀπὸ τὸ ἄγαιο κερμὶ τῆς Μαργαρίτας, ποῦ ἐκείνο τὸ ἔραδον εἶχε χαρῆ, ἐγύριζε ἐπὶ ἄλλα κερμὶ, ποῦ ἡ ἀπληστή του νεότης εἶχε χαρῆ σὲ διάφορες ἐποχὲς, στὰ πλάττα του παθεῖα, ἐθιμῶντα θεομὶ μελαγχρονὰ κορμιά, γεμάτα φλόγα, κορμὰ ὀδύλευκα σὰν κρίνους, ποῦ εἶχαν και στὸ ἀγαλλίασμα τους ἀκόμα μιὰ θεῖα δροσιά, κορμὰ γυναικίων, ποῦ εἶχαν γυρᾶσει πολὺ καλὰ τὴν Ἰδὸνῃ και τὴν πολυπόκη τῆς Ἐπιστήμης και γκορμᾶ κοριτσιῶν πρωτόβγαλτων, ποῦ ἀνοίγαν τὴν ἀγαλλία τους στὴν ζωὴ ὅπως ἀνοίγουν τὰ φυλλοκράκια τους τὰ λουλουδία στὴν πρωινή δροσιά...

Ἐθιμῶθηκε μιὰ μελαγχρονὴ Μπολωνεζᾶ, ποῦ τὸν εἶχ' ἐρωτευθῆ, μιὰ Παριζιᾶν θεοτρέλλη, γεμάτη ὀμορφιά και χάρι, μιὰ μικρὴ κι' ἀγαθὴ κόρη τοῦ Μονάχου. Ὅλες ἡ γυναῖκες, ποῦ εἶχε γνωρίσει στὰ τρελλὰ χρόνια τῶν φαινητικῶν χρόνων ἐπέρασαν ἀπὸ μπρὸς του ὀλοζώντανες, θερμὲς κ' ἐνοιωσε στὸ πρόσωπό του τὴν ἀναπνοὴ τους και στὰ χεῖλη του τὸ ὕψος και ἡδονικὸ ἀγγιγμὸ τῶν χειλέων τους.

Ἡ Μαργαρίτα ἦταν τὸ τελευταῖον νοῦμερο τῆς σειράς αὐτῆς. Κ' ἔτσι τὸν ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Ἐνας ὕπνος γλυκὸς κ' εὐτυχισμένος.

— *** —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΗΕΜΠΤΟΝ

Τί παληγοκούρελλο εἶνε ἡ καρδιά μας...

Στῆς 9 και τέταρτον τὸ πρωτ, ἀκριβῶς εἰς τὴν εἰσοδον τοῦ Ξενοδοχείου, ἔπου ἔμενε ἡ Μαργαρίτα με τὴν κυρὰ Σπυραϊνα, τρεῖς κύριοι, ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἀπευθύνοντο στὸ θυρωρὸ

γιὰ να τοὺς ἀναγγεῖλῃ στὴν δεσποινίδα Πρινέρη. Ἦσαν ὁ Νίκος Λαμαρβέρα, ὁ Πέτρος Πρινέρης και ὁ γιαντράς, ὁ ὁποῖος εἶχε κληθῆ ἐπειγόντως τὴν νύχτα να ἰδῇ τὴν Μαργαρίτα και ἤρχετο γιὰ δευτέρη φορὰ να ἰδῇ πὼς πηγαίνει ἡ ἀρρωστί του.

Πρῶτος ἐμπῆκε ὄχι και νευρικός ὁ Νίκος Λαμαρβέρα.

— Ἡ δεσποινὶς Πρινέρη; ἐρώτησε τὸν θυρωρὸ κ' ἔβγαλε τὸ μπιλλίετο του ἀπὸ τὸ πορτέρι του.

Ὁ θυρωρὸς τὸν ἔφερε ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα, ποῦ εἶχε ἔλθει ἐπανειλημμένως να ζητήσῃ τὴν Μαργαρίτα.

— Ἐπάνω εἶνε, κύριε, ἀλλὰ εἶνε ἀσθενής. Δὲν ξέρω αν θὰ μπουρῆσῃ να σὰς δεχθῇ. Περιμένετε να ρωτήσω.

Κ' ἐπάτησε ἕνα ἠλεκτρικὸν κομπῆ κ' ἐπῆρε ἕνα τηλεφῶνον ποῦ συγκοινωνοῦσε με τὴν ὑπηρεσίαν τῶν διαφόρων πατωμάτων τοῦ Ξενοδοχείου.

Δὲν εἶχεν ἀρχίσει να συνηνοῖται, ἔσον ἐμπῆκε ὁ Πέτρος Πρινέρης βιαστικός και με μπρῆ.

— Τί ἀριθμὸ κρατεῖ ἡ δεσποινὶς Πρινέρη; ἐρώτησε τὸν ἀπαχολημένο θυρωρὸ.

Ὁ θυρωρὸς δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε να συνηνοῖται με τὸ τηλεφῶνον.

Ὁ Πέτρος εἶδε τὸν Νίκο Λαμαρβέρα και συνοφρυώθη. Αὐτὸ τὸν ἔκανε να νευριάσῃ και να τὰ βάλῃ με τὸν θυρωρὸ.

— Σας ἐρωτάω, κύριε, ἐφῶναξε δυνατὰ, τί ἀριθμὸ δωματίου ἔχει ἡ δεσποινὶς Πρινέρη. Ἀκούτε ἢ ὄχι;

Ὁ θυρωρὸς διέκοψε τὴν τηλεφωνικὴ του συνηνοῖσι κ' ἐστράφη πρὸς τὸν Πέτρο γιὰ ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμή ἐμπῆκε και ὁ γιαντράς. Ἠλικιωμένος, ἀσταρῶς, στεγνός.

Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ γιαντροῦ, τὰ ὀλομακρὰ του ρούχα, τὸ ὄζυ του βλέμμα ἐπρόλαβαν καθὲ λογομαχία, ποῦ ἦταν ἐτοιμὴ ν' ἀρχίσῃ.

— Σας παρακαλῶ, εἶπε στὸν θυρωρὸ ὁ γιαντράς, να κατέθῃ ὁ ἀσκανσέρ γιὰ να πάω στὸ δωμάτιο τῆς ἀσθενούς, ποῦ ἐπεσθῆσεν τὴν νύχτα. Εἶμαι ὁ γιαντράς...

— Τῆς δεσποινίδος Πρινέρη; ἐρώτησε ὁ θυρωρὸς.

— Μαλιστα.

Ὁ θυρωρὸς εὐρῆκε τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος.

— Με συγγωρεῖτε, γιαντρά, να σὰς ρωτήσω κατὶ. Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν δε-

σποινίδα Πρινέρη να δεχθῇ ἐπισκέψεις; Οἱ κύριοι ἀπ' ἐδῶ ζητοῦν να τοὺς ἀναγγεῖλωμε...

Κ' εἶδειε τὸν Νίκο Λαμαρβέρα και τὸν Πέτρο Πρινέρη, ποῦ ἐρῆτοι ἐπεριμέναν.

Ὁ γιαντράς ἐξήτασε ἐρευνητικὰ με τὸ ὄζυ του βλέμμα τοὺς δύο νέους ἀπὸ πάνω εἰς κάτω.

— Ὁ θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε, κύριοι, να σὰς παρακαλέσω, εἶπε ὁ γιαντράς, να μὴν ἐπισκερῆθῃ σήμερα ἀπολύτως κανεὶς τὴν ἀσθενή.

Ὁ Νίκος Λαμαρβέρα ὄχι και περὶ σότε. Ὁ Πέτρος ὅμως ἀντέτεινε.

— Γιαντρά, πρέπει να σὰς πῶ πρῶτα, ἐτι εἶμασθε συιάδελφοι κ' ἔπειτα, ἐτι εἶμαι στενὸς συγγενής τῆς δεσποινίδος Πρινέρη.

— Ἄ, χαίρω πολὺ, κύριε συιάδελφε, εἶπε συνοφρυωμένος ὁ γιαντράς ἐπιστήμων και δίδων ψυχρὰ τὸ χέρι του εἰς τὸν νεαρόν γιαντράν.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κατέθῃ ὁ ἀσκανσέρ και ὁ γιαντράς εἶπε στὸν Πέτρο·

— Ὅριτε να κάνωμε μαζί τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἀσθενούς.

Ὁ Νίκος Λαμαρβέρα, ἐνῶ ὁ ἀσκανσέρ ἀνέβαινε, ἐπλησίασε τὸν θυρωρὸ και τοῦ ἔδωσε τὸ μεγάλον πένημο μπιλλίετο του, ποῦ ἐκρατοῦσε ἀκόμα στὸ χέρι, και χαϊρετώντας ἔφυγε σιωπηλός.

Ἡ Μαργαρίτα, ταραχμένη, με παλμούς ἀντίρρως τὸν Πέτρο να μπαῖνῃ μέσα στὸ δωμάτιο της μαζί με τὸν γιαντρά.

Πρῶτη φορὰ ἐντρεπότανε τὸν ξαδελφὸ της. Γιὰτί τάχα ἐντρεπότανε τὸν ξαδελφὸ της, αὐτὴ ποῦ τὴν γθεσινὴ βραδυὰ τοῦ εἶχε παραδώσει τὸ κορμὶ της; Γιὰτί τάχα ἐντρεπότανε και ἤθελε ἐκείνη τὴν στιγμή να κρῆψῃ τὰ λευκὰ της μπράτσα και τὸ μικρὸ ντεκαλιτὸ τοῦ λαμποῦ της, ποῦ ἄφινε τὸ νυκτικὸ της ποικάμισο να φωνεῖται.

Δὲ ἐτόλμησε να τὸν κυττάξῃ στὰ μάτια.

Ὁ γιαντράς γιαντράς τὴν ἐξήταξε και πολλὴν ὥρα και μ' ἐπιμονὴ ἐκράτουσε τὸ στήθοςκόπιον στὴν καρδιά της.

— Ἀναπνεῖστε... μὴν ἀναπνεῖστε... Ἀναπνεῖστε, δεσποινίς...

Ἡ κυρὰ Σπυραϊνα παρῆστε κ' ἐβοηθοῦσε τὴν ἀρρωσθὴ να στηρίζεται καθιστὴ στο κρεββάτι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΠΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίου, κυρίου,
«Καποδίστρια» Κέρκυρα. Αποστέλλεται
«Αντ. Ρίκον φήρους 100.
«Ο κ. Μίμης εκ Ζακύνθου προσφέ
«Ο κ. Δ. Στραβοπάτης δωρείται τῷ
«Τρελλὸν Κεραλλονίτην» Κεραλ
«Αγροπικὸν Σημίον» Ένταθα.
«Ανταλλάσσω κάρτ ποστὰλ καὶ ἐπιστολὰς
«Α. Τζαμαριαν. Ζάκυνθον. Όχι.
«Α. Δ. Κουσουλάκον, Γύθειον. Όχι.
«Α. Δ., Καβάλλαν. Εὐχαριστοῦμαι
«Π. Πεζόν, Πάτρας. Μάλιστα.
«Π. Πετρόπουλον, Πύργων. Δὲν δε
«Ο κ. Διον. Ραζῆς προσφέρει εἰς
«Γ. Ε. Ραζῆν, Ἀργαστίλιον. Ἀπο
«Θ. Σασιγιάννην, Θεσσαλονίκην.
«Ο κ. Γ. Κ. Μουντζουρίδης εκ Κε
«Τρελλὸ Κυπριακοῦτικὸς Διὰ τὴν
«Τρελλὸ Κυπριακοῦτικὸς» Κυπρ
«Ερωτ. Νεάνιδα» Ζάκυνθον. Ἀπο
«Αξιόραστον Δεσποινίδα» καὶ Παναγ.
«Αναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια μὴ ξε
«Εκατόγχερα» Νάουσταθμον
«Κόρη τῆ φέρα σου, διότι τὸ Καραβί
«Παναγῆς Νιτοράτος.
«Βασίλειον τῆς Ἀνταλλαχῆς
«Προσοχῆ Νέκ Ἀνταλλάκτρια χαρε
«Ο Κροφόντρις ἐπίστειται ἐν Ἀργο

κάρτ ποστὰλ καὶ ἐπιστολὰς παγκοσμίου
«Βασίλισσαν τοῦ Ἐρωτος»
«Σπουδαστὴν Ἀναλαμβάνω διδασκαλίαν
«Ανταλλάσσω κάρτ ποστὰλ καὶ ἐπιστολὰς
«Αλτ. Μία λέξη εἰσερχομένη εἰς Σα
«Ανταλλάσσω κάρτ φητάλ. Προτιμῶ
«Προσοχῆ. Ὁ ἀποστέλλων 15 φηριδέλ
«Γεώργ. Α. Σαμαράν καὶ Παναγ. Κιζλ
«Αποφάσιστον Ἀεροπόρον». Ναύπλιον.
«Επαναλαμβάνω τὴν διακοπὴσαν ἐν
«Θεοδόρα Βλασσόπουλου π. ρ. Κέρκυρα.
«Αξιόραστον Δεσποινίδα» καὶ Παναγ.
«Αναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια μὴ ξε
«Εκατόγχερα» Νάουσταθμον
«Κόρη τῆ φέρα σου, διότι τὸ Καραβί
«Παναγῆς Νιτοράτος.
«Βασίλειον τῆς Ἀνταλλαχῆς
«Προσοχῆ Νέκ Ἀνταλλάκτρια χαρε
«Ο Κροφόντρις ἐπίστειται ἐν Ἀργο

ΔΗΛΩΣΙΣ «ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΟΥ»
Α'. Διαγωνισμὸς
ΟΡΟΙ
Λύσεις δεκάτῃ μέχρι 25 Μαρτίου καὶ
ὄχι μέχρι 15 Φεβρουαρίου.
Ἀναμεινέται τὸν Βον Διαγωνισμῶν.
1η Κλήρωσις ΤΟ ΠΑΣΧΑ.
ΔΑΧΕΙΟΦΟΡΟΣ
30 ΛΕΠΤΑ 30
Δ)σις Κον Ἀντόνιον Λόγγον
«Καποδίστρια» Κέρκυρα.

Στήλη Τρελλῶν
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ
Ζολῆς Α'
Προτάσει τοῦ ἀρμόδιου ὑπουργοῦ διορί
ζομαι πρεσβευτὴν μᾶς ἐν Πειραιεὶ τὸν κ.
Ντελίριο διὰ Δρομοκαίτιον, πρὸς ἐν ἀπο
νέμομεν τὸ μέγα παράσημον Β' τάξεως
τῆς Τρέλλας καὶ Γραμματεία τῆς αὐτῆς
πρεσβείας τὸν Μεφιστοφελῆν, διορίζομεν
ἐπίσης πρεσβευτὴν μᾶς ἐν Τριπόλει τὸν κ.
Θαναόνιον, εἰς ἐν ἀπονέμομεν τὸ ὡς ἄνω
παράσημον. Εἰς δὲ τὸν κ. Κουδέλλην ἀνα
θέτομεν τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Ναυπλίῳ
πρεσβείας καὶ ἀπονέμομεν αὐτῷ τὸ παρά
σημον τῆς Σεσοχισμένης Περισκελιδός.
ΚΕΡΚΥΡΑ
Ζολῆς Α'

Μαρκήσιος Καρέτας, Μαρκη
σία Καραμπίνα Φῶν δὲ
ΝΜποῦμ Μπάμ, Εὐγενία Κε
τραπακιά, Ἐρπικόμης Ἀπεν
ταρία.
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Ποῦσα εἶνε ἡ μεγαλύτερα τρέλ
λας
Ἀναγνώσις μετὰ 10λέπτου, διὰ τὰ μὴ
μέλη. — Ε. Φαῖδρον π. ρ. Κέρκυρα,
Βραβεῖα εἰς τὸ 2ῶον φύλλον.
Βραβεῖον Ιον) Εἰς τόμος «Κυριακῆς».
Ἐπισημειωθεὶς ἡ σειρά τῶν ἔργων Θ. Ράλλη
εἰς λιθογραφίαν ἀντίτυπα.
Βραβεῖον Ιον) Τόμος «Κυριακῆς». Ἡ
μίσθια σειρά ἔργων Ράλλη.
Βραβεῖον Ιον) Τόμος «Κυριακῆς».
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ
Μύγαν. Ἐγράψαμε π. ρ. Λυκαδά.
Ζητοῦνται αἱ διευθύνσεις τῶν κ. κ. —
Γιοτσογιάννην, Γ. Λούμου, Ἄδος Ὀθωνά
μου, Καλεπούρη, Παπαηλιού, Φασακί, Χρι
στοφίλη, Ἀποστολάκου, Δαλαμάγκα.
— Ἐγγραφετὴ Τρελλοί. — Ζητοῦνται
Πρεσβευταί.
— Γράψατε Ε. Φαῖδρον, Κέρκυρα.
— Τὸ Βασίλειον τῶν Τρελλῶν θὰ εἶνε ἡ
μεγαλειτέρα δύναμις εἰς τὴν Κέρκυραν.
— Ὅσοι ὑποψήφιοι γίνετε Τρελλοί. —
ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ
Ζολῆς Α'

Διὰ τὸν Νομὸν Κερκύρας τὸν Μ. Καρέ
ταν — Φοῖστον — Μύγαν (διὰ «Κυρια
κῆν»). — Σ. Μαρσίην (διὰ «Νέαν Γενε
άν»).
Ζολῆς Α' Μαρ. Καρέτας
Ζήτωσαν Πρίστειρον, Κουδέλλης καὶ
Θαναόνιος.
Οἱ Τρελλοί
Ἐνοικιάζεται στήν Κηφισσιὰ ἡ ἄμορ
φη θύλα Κανονόου στήν ἑσπ. Ἀλῶνιαν,
μὲ δάσος ἀπὸ καρποφόρα δένδρα, μὲ τὰ
θεωρετὰ πεῦκα τῆς, μὲ τὰ πολλὰ διαλε
χτὰ λουλούδια τῆς καὶ μὲ τὴν ἐξαιρετὴν
καὶ γοητευτικὴν ἴδιαν τῆς.
Πληροφωρίαι δίνονται ἀπὸ τὸν κύριον
Ἀνδρέα Λαυδ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Α.
κροπόλεως» ἢ στὸ σπίτι τοῦ Κλάου ΖΒ.
στάς Ἀθήνας.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τὸ ὄνειρον τοῦ Μάξ Λίντερ

Χθὲς ποῦ μὲ τὸν Μάξ συνήτησα
περίπατο νὰ κἀνῃ
μὲ φῶναξ ἀλλὰ θαθεῖα
τὸν εἶδα νὰ στενάξῃ
"Ἄκου μου λέγει α' δυσσεῖν
τὸ τί ψὲς ὄνειρεῖσθην
καὶ ξέμετο πῶς ἄλλοτε
δὲν τὸ ἐξεμωστρεῖσθην
Ἐν αἰθούσῃ παμμεγίστῃ
καὶ λαμπρῶς κεκοσμημένῃ
κ' ἐξαισιῶς μὲ λαμπάδας
παμπληθεῖς φωτισομένην
πλῆθος νέων νεανίδων
εἶδα νὰ διασκεδάξῃ
νὰ παίζῃ νὰ ψάλλῃ νὰ χορεύῃ
Μεταξὺ θορύβου τούτου
φίλιται "Ὀδυσσεῖν" ἀερόθην
κ' εἶδα ἐκπληκτικὸς ἐξαιρήτως
εἰς ἀνάκληντρον ἐπὶ εὐρέθην
Πάρνυτα περικυκλωμένα
Πλὴν οὐδέλωσ τί μὲ εἶπον
καὶ τί εἶπα ἐνθυμούμαι.
Οἱ χοροὶ τὰ ὄμοια τῶν
ἐξακολουθοῦσι πάλιν
καὶ ἐγὼ ἠσυχῶς ἐλέω
ἐναν μίαν ἄλλον ἄλλην
πλὴν τί ἐπαθεν ὁ νοῦς μου;
θεοὶ τὸ πρόσωπόν μου
χρῶμα πάλιν μεταβάλλει;
καὶ ψυχρὸς ὑδρῶς τὸ σῶμα
διατὶ τὸ διαδρέχει;
Ποῖον πῦρ τὰς ἀρτηρίας
καὶ τὰς φλέβας διατρέχει;
ἢ μορφή τῆς μήκους ἦτο;
καὶ "Ὀδυσσεῖν" χορεύουσα
εἰς ἄλλου τὰς ἀγκάλας ἐκρατεῖτο
ἦτο ἐκείνη διακρίνω
τὸ καμψὸν ἀνάστημα τῆς
τὰς μαγευτικὰς κινήσεις
τὰ ὠραία ἔμφατά τῆς
δὲν πατεῖ περὶ ἐκείνην
καὶ ὡς ἄγγεος χορεύει
ὅπως τῶρα πρὸ ὀλίγου
εἰς τὸν Οὐρανῶν κατέβη
Ἄϊφνης ἴστωται, μὲ ἐλέπει
προχωρεῖ μὲ πλησιάζει
χαρτωσά με τὸ αἰδῆμον
ὄμμα τῆς καταδιέζει
καὶ ζητεῖ νὰ μ' ὀδηγήσῃ
ἐν ἑτέρῳ δοματίῳ
καὶ νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ
ρίγος τότε διατρέχει
τὸ νεκρὸν μου πλεῖον σῶμα
προσπαθῶ νὰ τὴν λαλήσω
μένει πλὴν κλειστὸ τὸ στόμα
τρέμω καὶ στενοχωροῦμαι
πλὴν ἀγωνιῶ ματαίως
ἐνῷ αὐτὴ ἐλέει" ἠσυχῶς
κ' ὑπομιμνῆσθαι ἠδὲως
ἐν τῷ αὐτῷ ἀγωνίαν
κατορθῶναι ἐπὶ τέλους
μὲ ἀκούω τῆς φωνῆς τῆς
τοῦ ἀγγελικοῦ τῆς μέλους
σ' ἀγαπῶ Μάξ Λίντερ
μόλις μὲ εἶπε ἐκείνη
ἢ φωνὴ τῆς
μὲ ταράττει ἐν τῇ κλίνῃ
"Ὀχ, "Ὀδυσσεῖν" στενάξω
ἦτο ὄνειρον! ἀπάτη,
καὶ ἀνεληφθῆ ἦ...
χαριτόβερτος φίλιότητι
Αὐτὰ μοὶ εἶπε ὁ δυστυχὸς
καὶ ἀρχίνων νὰ κλάσῃ
καὶ ἀποτεινόμενος πάλιν σ' ἐμὲ
ἤρχισεν νὰ μουλέγῃ
κ' ἀγαπῶ δὲν ἀμφισβῶ
καὶ ἀν σιωποῦν τὰ χεῖλη
μαρτυροῦν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς
εἰ γλυκεῖς καὶ ἔρωτιλοι.

ΚΑΤΟΛΟΓΟΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΩΝ

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes names like Ιωάννης Χατζηνικολάου, Νικόλαος Βοταρτζής, Βασίλειος Ζαχαριάδης, Θεόδωρος Δημόπουλος, etc.

Τὸ ὅλον 4.700

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Επίσης ἐνεγράψαν τὰ ἐξῆς ψευδῶ
νομα.
«Αἰγυμάλωτος τῶν Ἀγρίων» Στυλιὰ.
«Λέσχη Προσωπιδόρων» Δράμα.
«Αἰματωμένη Δάφνη» Λαμία.
«Ἀγρολούουδο» Λευκάδα.
«Ζῆν δ' Ἄρκυ» Ἀργαστίλιον.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Αναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια μὴ λη
σμονεῖτε τὸν εὐλακρινὴν σῆλλον ὁ «Βύ
ρων». Ζητοῦνται δραστήριοι—αἱ ἀντι
πρόσωποι. Ζητήσατε καταστατικόν. Ἴδε
τε προηρόμενον φύλλον «Κυριακῆς».
Δ)σις Σῶλλον ὁ «Βύρων» π. ρ. Μεσ
σήνην.
Γενόμενον νέων ἀρχαριστῶν ἐξελέγη
ταν. Πρόεδρος Βεν. Χαίνης, Γραμμα
τεὺς Γ. Κολοκοτρώνης, Τμήσις Ἰουλιὰ
Γεωργαντά.

ΑΣΤΕΙΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Φρειδερίκος ὁ Βασιλεὺς τῆς Πρωσ
σίας, διαβαίνων ἡμέραν τινα διὰ τοῦ
Βραδεμβούργου, παρετήρησεν ὄραϊαν
νεάνιδα ἔξ ποδῶν περιποῦ τὸ ἀνάστη
μα. Λιέταξεν νὰ ὀδηγηθῆ αὐτὴ ἐνάπιόν
τον καὶ μαθηθῶν παρ' αὐτῆς διὲ ἦτο
θυγάτηρ πτωχοῦ τινος σκιοτόμου, κα
θευθῆς ἐγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν συν
ταγματάρχην τοῦ Βασιλικῶν τάγματος
τῶν ἐπιλέκτων σοματοφυλάκων εἰς Βε
ρολίον, διατάσσων αὐτὸν νὰ ἐπαυθῆ
σῃ ἀμείωσι τὴν φέρουσαν τὴν ἐπιστο
λὴν μὲ τὸν ἐρηιότερον ἄνδρα τοῦ τάγ
ματός του.
Ἡ νεάνις διετάχθη νὰ φέρῃ τὴν ἐ
πιστολὴν εἰς Βερολίον, ἀλλὰ δὲν ἐπλη
ροφόρηθη περὶ τοῦ ἐμπεριεχομένου μὴ
γνωρίζουσα δὲ διὲ ἡ ἐπιστολὴ ἐγράφη
ἐπὶ τοῦ Βασιλέως καὶ μὴ ἔχουσα δεῖ
ψαιν διὰ μικρὰν τοιαύτην ἰσχυροῦσαν
νὰ παρξείδωθῃ εἰς Βερολίον ἔδωκε

τὴν ἐπιστολὴν εἰς γρατὰν τινα γυναῖκα
ἣτις ἤθελε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ. ἀποτηρῶς
παρὰγγέλλουσα νὰ μὴ τὴν ἐγγχειρίσῃ
εἰς οὐδένα εἰμὴ εἰς ἐκείνον, εἰς τὸν
ἰσοῖον διευθύνετο. Ἡ γρατὰ ἀπερῶς
ἐξεπλήρωσε τὴν παραγγέλιαν ταύτην. Ὁ
Συνταγματάρχης ἐξεπλήρωσεν τὴν ἀνα
γνώσκων τὸ ἐμπεριεχόμενον τῆς ἐπιστο
λῆς καὶ θεωρῶν τὴν κομίστριαν, ἀλλὰ
αἱ διαταγαὶ τὰς ἐποίας ἐμπεριείχετο, ἦ
σαν θετικώταται, ἐπειδὴ ἦτο ὑπογεγραμ
μένη ἐπὶ τοῦ ἰδίου Βασιλέως καὶ ἐ
σφραγισμένη ἐπὶ τῆς σφραγίδος αὐ
τοῦ ὅθεν ὁ συνταγματάρχης διετάξεν
ἀμέσως τὴν ἐκτέλεσιν ταύτην.
Ἡ ὑπόθεσις ἐμεινε μυστήριον μέχρι
τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Βασιλέως, ὅστις
ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ τὸ νεοσὶ σὺζυγῶν
ἀνδρόγονον. Ἀλλὰ ἐξεπλήρωσεν τὴν ἰδὴν
τὴν γρατὰν νόμῳ καὶ ἠρότησεν ἀπὸ
τὴν πῶς ἐτόλμησε νὰ πράξῃ τοιοῦτον
ἀπατηλὸν ἔργον. Ἡ πτωχὴ—νεόνυμφος
ἀπεκρίθη ὅτι δὲν εἶχε πράξει κανὲν ἄ
πατηλὸν ἔργον, διαβεβαιώουσα τὸν Βα
σιλέα ὅτι ὁ σὺζυγὸς τῆς δὲν ἦδόνατο
νὰ ἔχῃ οὐδὲν παράσημον κατ' αὐτῆς καὶ
ἐθαριστοῦσα ταυτοχρόνως τὸν Φρειδε
ρίκον, διότι τῆς ἐπαρμήθεως τοιοῦτον
καλὸν σὺζυγον.
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)
Ε. Α. ΒΑΤΙΜΠΕΛΛΑΣ

Ἀνταλλάσσω Κάρτ ποστὰλ.
Κόρη Ἀνατριζιὰς, Ζάκυνθος.

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΖΕΔΑΚΙΑ

ΤΟΥ ΓΕΡΩ ΝΙΚΟΛΑ
Δὲο νέοι εἰσερχόμενοι εἰς τὸ παντοῦ
λεῖον καὶ μαγειρεῖον τοῦ γέρω-Νικόλα
στὸ Ἄγιον φιλοεικομιστὴς μέγα-σφο
δρῶς.
—Ἐχομε δάδει στοίχημα δύο διαδοῦ
λες κραοὶ κοκκινέλι καὶ δύο πιάτα με
ζεδάκια, λέγων εἰς τὸν προσελθόντα
γέρω-Νικόλα, ὅστις ἰγνώριζειν ἀπὸ μα
κροῦ χροθῶν ἀμυροβῶνος.
—Θέλετε νῆ οὗς τὰ φέρω; Ἐχω
καὶ μεζεδάκια ποῦ εἶνε τρέλλα, νὰ
τρέψῃ ἢ μόνον καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴ
δῖνη, μόλις ὄδηγῃαν ἀπὸ τὴν φρωτὰ
μυρωδάτα, θὰ μοὶ κάνετε καὶ καλὸ σευ
τέ.
—Ναί, λέγει ὁ εἰς τῶν νέων, ἀλλὰ
θὰ πληρωθῆς ἅμα τελειώσῃ τὸ στοίχη
μα, ἔταν θὰ ἰδοῦμε ποὺς θὰ χάσῃ ἀπὸ
τοὺς δύο μας' σύμφονοι;
—Σύμφονοι, παιδιὰ μου, λέγει ὁ ἄ
γαθὸς γέρω-Νικόλας, ἔνας ἀπὸ τοὺς
δύο σας θὰ χάσῃ βέβαια.
"Ὅταν ἔργαζαν καλὰ τὰ μεζεδάκια
καὶ ἦσαν καὶ τὸ κραοί, ἐσηκώθησαν νὰ
φύγουν.
—Δὲν μπορῶ νὰ μάθω κί' ἐγὼ τὸ
στοίχημά σας παιδιὰ μου; λέγει μετ
εἰδὼν ὁ γέρω-Νικόλας.
—Γιατὶ ὄχι; Καὶ δέδαια θὰ τὸ μά
θῃς. Ἄκου λοιπόν. Πρὸ μίως ὥρας ἐ
περονοῦσα ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ σιδηρο
δρομοῦ ποῦ εἶνε τὸ ἐργοστάσιον μὲ τὴ
μεγάλῃ καπνοδόχῳ κί' ἐγεννήθηκα στὸ
κεφάλι τοῦ Γιάννη ἢ Ἄπορία. Ἄν πῶ
σῃ ἢ καπνοδόχος τοῦ ἐργοστασίου, ἀπὸ
ποῦ μέρους θὰ πῶσῃ; Ὁ Γιάννης ἔλε
γε δεξιὰ, ἐγὼ ἔλεγα ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ
ρος τοῦ δρόμου. Τέλος ἐβάλαιμε τὸ στοί
χημα. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως, ὅποιος χάσει
θὰ σοῦ πληρώσῃ τὸ κραοί καὶ τὰ με
ζεδάκια.
Ἐο δισυγῆς γέρω-Νικόλας ἐμεινε λοι
πὸν γάσκων μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.
Ἄγιον.
Βασιλεῖος—Σ. Κουδέλλης

ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

A! Ο ΛΕΚΟΝΤ ΔΕΛΙΛ

(Εκλαϊκωτική άρθρογραφία λογοτέχνου ειδικώς εγκύβαντος εις την μελέτην της Γαλλ. κής Φιλολογίας του 14ου, 15ου, 16ου, και 19ου αιώνας).

(Συνέχεια και τέλος)

Με τον Κόρν τον επάρατον, με τας πρωτοτόνους φυλάς των νομάδων ανεχώρησεν από τα βήληα όροπέδια της Ασίας ημελοθήσας τον Γάγγην, του όποιου τα πλατειά νερά ποτίζουν τα μυστηριώδη δάση, μέσα εις τα όποια οι Ίνδοι ύπασια ζονται τας έμπαρσίσεις θεοτήτων μυστηριωδών. Διά της Αιγύπτου έπειτα, διά της Ίουδαίας και διά της αιώνιου και άθανάτου Ελλάδος, της χώρας του Πνεύματος και του Κάλους, πήγε εις τας βορείως χώρας — έκκλητικόν ταξείδιον της φαντασίας του ποιητού αυτού ανά τον κόσμο — κ' επανέλαβε την πορείαν των Βιζύτων και Ξαναίτες την γλώ των τραγουδιών των άριστων, με τα όποια όλοφύρεται ο Ίαλμάρ, με τα όποια ακούονται τα ώρηλά των έσπερών του Έριου και του Άρμάρ. Ή σκά του Γολγοθά έπέρασε από το μέτωπό του, έλαφρά σικά λήπης περικλειούσα σιάν φωτός, όπως το «Κοιμητήριο» του Μπαϊκλιν, διότι ο ύπερόχος αυτός ποιητής, ο όποιος εκλήθη ως Κεραλή των Παρωνασιακών, περιουλέζεσθε από μέσα του το παγκόσμιον μικρόκοσμον των άψύχων και έμψύχων.

Κωγράφος της ζωής εις όλους τους έντομους της, προσέφερε την ποιήτην και εις αυτά τα βήληα, όπως έλασε διά τον περνον λόγον ο Μπάρτον ενώρισμος των θηρίων, όπως τον ονομάζει ένας άλλος ποιητής παρουσιάζει εικόνας των με δύναμιν, που θα έζηλευεν ένας Μπαρν, με χρώμα, που θα έδανείζετο και ο Δεσπότης.

Η τίγρις της Βεγγάλης, ο πάνθηρ της Άδάς, ο είσχωρον σκαφαλωτά ανάμεσα των λεπίσ με τον πορφυρόν καρπό και των κάκτων, που αμυστάζου, ο κόνδωρ, που ανεγείρεται χτυπώντας την στυγνήν γιόνα εις τας Άνδεις, οι έλέφαντες με το νωχέλες των όμμα, ο άδελφός καρκαρίας μέσα εις το πλάκαρον του δέρμα, ο παίσιος περιπατητής εις τας θαλασσίας στέππας, οι σάλιοι πουτρώχων ζωντανά την Δελήνην, όλα τα ζωντανά έντα πέραν την συμπάθειαν του ποιητού και την τιμήν με εξημερώνουν από τα άθανάτου έργα μιας ποιήσεως άστράτης εις ρυθμόν σήγμα, αρχιτεκτονικήν μαζή ποιήσεως τε λείας μάχρας άπελπίσας και της τελείας ήτος αυτής κ' έσφραγισμένης με έκείνου τ' όριστικόν γνώρισμα του αιώνιου, που

εί, λέγεται, που δεν προδίδεται και είναι το μυστικόν των άθανάτων άριστοφρημάτων. Και είναι η ποιήτης αυτή του Λεκόντ Δελίλ στίχοι μαζοί από κωπόν, φλογώδεις και πορφυροί από πυρ και από αίμα, άναδονήσεις κραυγών ήρωισμώ και άσφρι όπτιος και πολλάκις είναι άκμή γαλακτώδεις έκτάσεις, όπου ο ύρανός καθαρεπίζεται και το ποσλί άκουμβά το ράφος για να σούση την δίμα του και άλλοτε είναι ετυμωμένα λιθάδια, όπου η κήχη του Έπίρου άναπνέει το άρωμα των ρόδων. Και η ίδια ποιήσις έγείρεται εις όμνον προς ό,τι υπάρχει ισχυρόν και άνώτερον, ύγιές και έμφυγώμενον και άποτελει την ώραίαν, ήρωϊκήν αντίστασιν κατά τον Μοισαίου.

Υπό το έλευπιον μέτωπον του μεγάλου ποιητού άγών όλόκληρος διεδραματίσθη, ό όποιος έφερε εις συναγερόν της κερφόχους και άλυγίστους σκέψεις του έμπνευσμένου κατά της αμαθείας, της άπειροκαλλίας, της τυφλής ισχύος και της όλης εν όνομα της Λογικής, της Δεκαοσύντης, της Έλευθερίας. Άντηχούν μέσα εις κείνους στίχους του — κισθάνσιν ν, άντηχούν άπό μη — οι μεγαλόπονοι παϊνάδες των μαρμαρωτικών και σαλαμινικών θριάμβων. Και όταν ο ποιητής των «Αρχαίων Παιγμάτων» μάς παίρνει, από το χέρι και μας άδειχτεί, αναβάνοντας μέσα τας βαθμίδας του Ήερου Βράχου, από του όποιου την κορυφή λαμπροκόπη εις έκτασιν όλης της Γής η δόξα του Ουήρου και η δόξα του Λισόβλου και του Σοροκλέους, είναι δι' ένα προσκόντημα πολύ έσπρόν, όπου η λαιπεία τονυπετεί με την συγνήνην εν γρηκλής παρορμησίως, αλλά και με την πεποθήσιν της σοφής θεωκότητος διατάξαι αιώνιας άληθείας. Ο Λεκόντ Δελίλ ένα τενίζου προς την Άσρόπολιν ανεγείρει το έλέμμα εις εν μηνμαίον, εις το μηνμαίον που άρρησεν η Δόξα μιας Φωλής, της έποιος η ζωή επλάττετο από φώς, έθεσε όχητα, ήρωϊσμόν και ύεωδές.

Τό Σύμπαν διά τον ποιητήν αυτόν δεν είναι παρά μία διηγητική κατάρρυσις, αλλά και άναγνώσιμος, άνακρίσιμος διηγητής. Η άφρον ένθρονηζεται έπί της σωρούτης σήμερον, οισόφοι αναβάνουν μέσα εις την ύπεροχον σσπίλαν των αιώνων. Ή τάξις και η έρυθρία θγαίνει από το χάος και οι τυφλοί άλακι δυνάμεις έπο

τάσσονται εις το τέλος, τροποποιούνται, εξελίσσονται και παίρνουν το σχήμα και την κίνησιν, που διατάσσει το Ήραϊόν. Τό Ήραϊόν είναι ο σκοπός και το κατάληγμα κάθε δυνάμεις του Σύμπαντος. Τό Ήραϊόν είναι η Εικόνα της Άληθείας και είναι το άριότατον σημείον, προς το όποιον βαδίζει σχεδόν άσυνασθήτως η Άνθρωπότης.

Άλλά το Ήραϊόν είναι και η άνάγκη, δια την άνθρωπίνην ψυχήν παρηγορεί, ενοσίου και κρατεί τον άσθρονον με την έψην άνω. Χωρίς την ιδέαν του ήραϊού θα έπίπταμεν άδρανείς και άουλοκ, πτωματώδεις μέσα εις τα πυκνά σκότη. Και λέγει ο ίδιος κάπου ότι:

«Εν τώ μεταξύ όμως δεν στενοχωρείται διόλου ο ποιητής να έκφράση την ύψηλήν του περιφρόνησιν διά τα πλάθη, που άδεν έννοούν το Ήραϊόν». Από τα ύψηλά του φιλιτισίονου πάργου του τα προταλεί με κάποιαν τραχύτητα ύβριστικήν ενάκούσσουν και να έννοήσουν όσα είμαρτόν. Ήσσηται πως είναι δυσπρεστυμένως με το κόνον, που είναι πλησιέστερά του, το γαλλικόν κόνον.

«Ο Γαλλ κός Λαός είναι επιδοκίμωμένος με χάρισματα άνίατα. Ότε τα μάτια του, ότε τα αυτιά του, ότε η νοημοσύνη του θα καταλάβουν μίαν συλλαβήν ποτέ άπό τον θεόν κόνον του Ήραϊου. Φυλή ρητόρων είφραδών, ήρωϊκών στρατιωτών και Ίουβενάλιων κωστικόν, το παραδέχομαι' αλλά, τίποτε πλέον αυτού». Και άλλου πάλιν: «Ο Γαλλικός Λαός είναι πωφλός, κωφός μέσα εις τον περίβον της Τέχνης». Και άλλου με το χέρι επάνω στην καρδιά, λέγω αυτό. Είναι παιό έύσκαλο σ' ένα ποιητή να έκλεπτήνη την άσθησιν του Γάλλου παρ' όσον εις ένα Χιχ.

προσωπικόν τονον, δεν ήθέλησε να μάς διηγήθη τους πληρωμένους έρωτας του, της διαφευσθείας του έλπίδας, τους πρόπους της ζωής του, μόλα ταύτα πάλιν κάποτε η μορφή του θγαίνει από την σκάν και τα άπαθή χαρακτηριστικά του διαστέλλονται η συστέλλονται εις ένα μωρρασιών χαράς η εις ένα σπατινικόν χαμόγελον στραγγαλιζόμενου πόνου. Ήτο πολύ, πολύ κίβαντικός ο ποιητής αυτός με τα αιδήματα αισθήματα. Και πως όχι — άρα ήτο ποιητής»

«Ω, η φρίκη, η φρίκη, να σκέπτεται και η ντροπή να είναι άνθρωπος... Αυτός όμως υπήρξεν ο υπεράνθρωπος. Κάτω από το ανάδαρον όπου έστήθη ο άνδρας του ποιητού αυτού περνουν οι αιόνες, που έπάσαν και άφίνουν τας προσφορές των εύληθητικά. Και αυτός μένει άτάραχος, με την ψευδή άπάθειαν της άγρωχου του φυσιογνωμίας, η όποια φαίνεται ως προτομή, που έλάξεσαν άρχαίοι τεχνίται επάνω εις κάρμαρον πεντακτίον. Άλλ' είναι άληθεια άναμφισβήτητος δι' κάτω από την άπάθειαν αυτήν των μαρμαρίνων χαρακτηριστικόν κρύπτεται η άισθαντικώτερη ψυχή, που έζητε, ήνθώσε και ύπέφερε με τας χαράς και λύπας όλων των εποχών, όλων των τόπων, που έπόνεσε άνθρωπινά δια την άνθρωπίνην χυδαί όχητα και άτέλειαν με τον τυραννικώτερον των πόνων, που εις το τέλος ο ποιητής τον μεταβίβασε εις ένα είδος κωστικης άγωνίας», η όποια διακρίνεται σχεδόν παντού μέσα εις το θαυμάσιον και πολύμορφον του έργον και εις τους στίχους, που πρέπει πάλιν να επ'αλλάξω μεν»

προσωπικόν τονον, δεν ήθέλησε να μάς διηγήθη τους πληρωμένους έρωτας του, της διαφευσθείας του έλπίδας, τους πρόπους της ζωής του, μόλα ταύτα πάλιν κάποτε η μορφή του θγαίνει από την σκάν και τα άπαθή χαρακτηριστικά του διαστέλλονται η συστέλλονται εις ένα μωρρασιών χαράς η εις ένα σπατινικόν χαμόγελον στραγγαλιζόμενου πόνου. Ήτο πολύ, πολύ κίβαντικός ο ποιητής αυτός με τα αιδήματα αισθήματα. Και πως όχι — άρα ήτο ποιητής»

ΣΤΙΧΟΙ
Η ΑΝΟΙΞΙΣ
Σκορπίζει γύρω η Άνοιξις
το θλόμα πατηνίδια
Κ' η Φύσις πύνεται τρελλιά
σε πλουμιστά στολίδια.

Πουλιά έρωτικά πηδούν
στά άνθισμένα κλώνια
Μαζούν. Τί λύπη! Πέρτουνε
σοριάζονται σάν γιόνα.

Γύρω ερωδίες, παντού χαρές
γλεντούν σάν πανυγήρι
Κ' ακόμα στο έρημικό
έκείνο κομητήρι.

Γλυκές φωνές ακούονται
είν τα πουλιά π' άφίνουν
τα τρυφερά τρυφερά τους
στην ήσυχία χύνον.

Στη μωρομένη σιγαλιά
στη τόση άνατριχίλα
Κεί που σαχίζετα η καρδιά
και πέρτουνε τα φύλλα.

Άνοιξις σκόρπισε χαράς
κι' άνέδαξε στα βήλη
Καρδίας που δεν έννοήσουν
στιγμή καμιά την θλίψη.

Άνοιξις τα σφερούρια σου
ήδωνικά τριγύρω
Και ραντίζε τα μάτια σου
με της αήγης το μύρο.

Ολόμαρ στολίσθηκα
και στέκει με κωμάρι
Άθρόνια της γλυκομίλων
κι' άνθού την χαρεπίνα,
που τρέμουν στο κλωνάρι.
Καλάμα.
Άγγ. Χ. Βλασσόπουλου
Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ
Σάφριζαν κάποιες θάλασσες μορφιάς
(και κλωνιστής)
Μεσ' τη ζωή π' άνάβρυσεν ο κάθε στο
χαμόγυς
Κοι μετ' τους τριστάθους δούλους της ά
(παρνατοσύνης)
Δυό μάτια π' άρρισταλάζαν στο γέλιο
(και στο φώς).

«Ω λογισμά κι ο θάμματα το γαλάξ
(γιο άπείρου)
Σκιάδον που ποδίσέρνεται τας αισθήσεις,
(τον νο)
Σας πιστέφα. Με ο συμφορά. Στον έσκη
(ένος άνεπρου)
Σαν κωνηγώντας έβήνησα στην άκρη, ο
(ως γρημιά).

Κι' ήρθαν πλημμύρες — χωρισμοί — την
(Γη της άρμονίας)
Που πανεπύραν την χαρά κάθε καινούρι
(γιο κώμου)
Και τενυγώντας μεσ' το φώς μεγάλης
(ισσορίας)
Ήζε μια νύχτα πώσταν, τα μάτια
(μου, το φώς μου).
Μ. Καλλιμαζιώ

ΝΥΚΤΑ

Νύχτα σεληνωφότιστη όμορρη νύχτα. Το φεγγάρι από ψηλά ρίχτει της άρ τωρές του άρχιδες στο άπειρο και χαρωπών χρωμάτων το νερό της θρύτης που άρμονικά μουρμουρίζει κάτω από τις έτης τας νεκρομένιας. Γύρω μου η φρημιά και η νεκρα ύπλώνεται άγρια, μυστηριώδης, απειλητική. Κάνοντας θρόμβος δεν άκούεται και τα γυμνά άκμή δένδρα προσδίδουν άνεζήγη το ρόθο στην τρομακτική της νύκτας η σολιά. Κάπου, κάπου, κάποις κωμικόν και άραίο κωδόνισμα μαζί με το γαργόμα κανονής σούλλου και ο άπαισιος της κου κωδόνισμα κωμικός κόνουν νάντηχη τρομακτικά ο θρόμβος στην έρημιά της. Μετα σούτη τη νεκρα μόνον τα κω παρόσιτα έμμορρα πανύψηλα ειρηνικά ση κόνουν το κεράλι τους περήνα και με το εαθύ των πράσινο χρώμα προσδίδουν την μεγαγγολίαν στην ψυχή μου. Ανάμεσα σούτα ένα κομάτι άργυρωσιν τιμάνης θάλασσας φαίνεται και μέσα η σακρατία μιας θωστικής που σπάταλα την φωτίζει το μωρικό και άγροκίτρινο του φεγγαριού φώς. Νύχτα σεληνωφότιστη τί όμορρη νύχτα!

Σοφία Κεούρη
ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΦΟΡΑΝ
Γιάννη μαζο: τούδα επανδρεύθης
δύο φορές δεν με, έκάλεσες όμως στο γά
μο σου.
— Συγγνώμη, δεσποινίς, τας έλη
πρόγρησα. Σας ύπεροχαι όμως ότι θα σας
καλέσω την τρίτην φοράν.

*
ΤΟ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΠΡΩΤΑ
Η σύζυγος (δεικνύουσα πολυτέλες φώ
ρμα). — Σού άρσσει, Πέτρο μου!
Ο σύζυγος (τρέμων). — Δείξε με πριν
τον λογαριασμόν του, και κλάπιν σου
λέβα.

Χατάν Μ. Τσαφαντζής
ΔΙΚΗ Ο ΕΒΡΑΙΟΣ
Ένας πτωχός πηγαίνει εις έναν Έ
βραϊον τραπεζίτην και του ζητεί χρέματα.
— Δεν ήμπορώ να σου δώσω τίποτε.
που λέγει ο τραπεζίτης. Έχω τόσους
πτωχούς συγγενείς ώστε εδοξέω δε άυ
τους άρκατα. Ο άδελφός μου π. γ. μου
στρόγγιζι ένα σαρφ χρέματα.
— Άλλά ο άδελφός σας μου είπα πρό
όλίγου ο 'θεός' ότι δεν κλάπη τίποτε δε
αυτόν.
— Τι θέλεις λοιπόν, άφού του άδελφού
μου δεν είδω τίποτέ, θα δώσω δε σένα;
Καλάμα. Παναγ. Σύριμας.

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΤΕΧΝΗ -- ΜΕΡΙΚΕΣ ΘΑΥΜΑΣΙΕΣ ΠΑΚΕΤΕΣ

Ἡ περίεργος Ἰαπωνικὴ τέχνη, ὅχι μόνον εἶνε γνωστὴ καὶ συμπαθὴς εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν, ἀλλὰ καὶ μερικὰ εἶδη, ὡς λ. χ. ἀγγεῖα ἐκ πορσελάνης καὶ μπρούζου δὲν θεωροῦνται σήμερον ἄμορφα ἂν δὲν εἶνε Γιαπωνέζικα. Ἡ Γιαπωνέζικη ζωγραφικὴ ἰδίως μαγεύει διὰ τὸν ἀπαράμιλλον συνδυασμὸν τῶν χρωμάτων, τὸν ὁποῖον πουθενά ἄλλου δὲν μποροῦν ν' ἀπομιμηθοῦν. Ἐχρουν πόση χάρι, τὴν ὅσην λεπτότητα εἰς ἐκτέλεσιν τῶν γιαπωνέζικων χειροτεχνημάτων ἄρτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμον καθὼς πρέκει σπῆτι, ποῦ νὰ μὴν ἔχη κατὶ γιαπωνέζικα. Σῆς παραθέτομεν σήμερον μερικὰς γιαπωνέζικας ροκέτες μὲ ζωγραφικὰς ἐπάνω. Εἰσῆχθησαν ἐσχάτως εἰς τὸν Λονδῖνον καὶ εἰς Ἀγγλίαν τοῦ καλοῦ κόσμου εἶνε εἰς τρελλομένους μ' αὐτάς.